

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č. 2

FRANCÚZSKA EROTICKÁ TRILÓGIA,
KTORÁ ROZPÁLI SVET

Hotel v Paríži

Izba č. 2

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Emma Marsová

Hotel v Paríži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č.2

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Marta Gergelyová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-134-9
ISBN e-knihy 978-80-7505-147-9 (1. zverejnenie, 2016)

*Vložit šťastie do rúk niekoho iného je hlúpy nápad,
ale život žien je práve o tom. Sú odsúdené na večnú závislosť,
proti vlastnej vôli sa podriaďujú osudu, čo im vnútil niekto iný,
musia sa vyrovnáť s jeho následkami. A ak ich tie následky zničia,
opäť záleží len a len na nich, či sa z toho spamätajú.*

(Alexandre Dumas: Pamäti slepca)

Paríž v prvých májových dňoch roku 2010. Hotelová izba neskoro popoludní...

Náš prístav. Náš domov.

Tým sa stala izba číslo jeden, Joséphinina izba, vo chvíli, keď som sa do nej ukryla v roztrhaných svadobných šatách a Louis ma prijal s otvoreným náručím. Možno stratila čo-to zo svojho lesku, keď sme si ju vybrali za náš domov a zneuctili ju zamastenými obalmi z prineseného jedla a pokrčeným oblečením. No i naďalej z nej vyžaroval akýsi krehký pôvab, pôvab vzdychov, ktoré sme deň po dni rozvešovali po stenách, i pôvab stonov, čo tiekli po zemi a presakovali do parkiet – tá prchavá a neviditeľná armáda, ktorú sme vnímali len my dvaja. V žiadnom prípade sme dnu nikoho nepúšťali.

Vonku sa skončila jar. Potom prišlo leto, jeseň a konečne zima. Všetko ubehlo ako sen. Stačilo zavrieť oči a o chvíľu ich znovu otvoriť. A bol koniec. Kým sme sa odvážili vrátiť sa domov na rue de la Tour-des-Dames, preletel takmer celý rok. Dom slečny Marsovej bude čoskoro pripravený, zrenovovaný a romanticky zariadený. Louis o tom sníval celých desať rokov. Horel túžbou pri každom slove, pri každom geste nedočkavo podupkával. Svojimi dotykmi som sa usilovala zmierniť i skrotiť jeho netrpezlivosť. Radšej som mu dráždila zmysly než nervy.

Medzitým sme si užívali slnečné dni, čo k nám prenikali cez záclony a závesy izby, z ktorej sme pred chvíľkou vyprevadili žiariace hviezdy. V posledných mesiacoch sme sa správali ako zver, ako dve šelmy, čo sa bez prestania tlačia jedna k druhej. Starostlivo a nenásytne sme skúmali tajné línie, citlivosť i nehu našich tiel, pohlaví

i duší. Chodili sme nahí a von sme takmer nevychádzali, okrem Maudinho pohrebu. Radšej sme vdychovali naše zmiešané pižmové vône a opíjali sa ich dokonalým spojením.

Na Davida a jeho klamstvá som však nezabudla. Nevymazala som z pamäti mamu a jej neznesiteľnú agóniu – spomienok som sa nezbavila. No i tak ma Louis pohltil celú, prenikol až do môjho najtajnejšieho zákutia, úplne si ma podmanil. Išlo o absolútne opanutie zmyslov, absolútnu nehu i absolútnu túžbu po absolútne, po odovzdaní.

Dnes ani neviem, koľkého je. A už vôbec nie, v akej dimenzii žijú ostatní – tam dolu, na ulici. Tí, od ktorých som bola dlhý čas odstrihnutá.

V našej dimenzii zatiaľ vládla neha, dotyky a glazúry lásky rušené len triviálnymi prestávkami na jedlo, čo nám zvonku nosil Ysiam, verný komplic nášho ešte čerstvého šťastia. Každý lúč svetla nás túžil naveky ožarovať a my sme sa tou prirodzenou láskavosťou nechali ľahostajne kolísať, nenásytne sme čakali, až zas budeme sami a vyzlečieme sa donaha.

Zahalená svetlom som v polospánku cítila, ako mi Louisova ruka vkĺzla medzi stehná – ako had túžby chystajúci sa uhryznúť – a ako pokračuje nahor, k prameňu svojej žiadostivosti. Ešte sa ma ani poriadne nedotkol, a už som v lone začítala kľčovité záchvevy. Pomaličky som rozťahla nohy. Louis to kvitoval spokojným úsmevom a tromi prstami mi začal dráždiť škáročku. Pokračoval, kým nezvlhla, čakal, až budem pripravená. No ja som bola pripravená prijať ho kedykoľvek a on to vedel. Zneužíval to a ja som si týmto

spôsobom užívala nekonečný orgazmus, neprestajne som ho k sebe privolávala.

Zastonala som len toľko, aby to pochopil. Natiahla som sa na chrbát ako mačka a poskytla mu nerušený pohľad na originálny obraz. Zmenila som sa. Bolo mi celkom jedno, v akej polohe sa nachádzam, ako na mňa dopadá svetlo, alebo z akého uhla si ma Louis prezerá. Svojou postavou som sa vôbec nezaoberala; odpočinok a leňošenie mi ešte viac zvýraznili obliny. Oči som mala stále zatvorené. Keďže ma chce teraz, čerstvo prebudenú, vezme si ma ľahostajnú, nehybnú, odovzdanú. Položil mi ruky na miesta, kde mi už slniečko hrialo pokožku a ozdobovalo ju šantivým odleskom.

Až sa mi jazykom dotkne klitorisu, už ho nebudem môcť odstrčiť. Lenže pýtam sa – chcem ho vôbec odstrčiť?

Tentoraz mi neoblizoval ružovú gombičku, ale sa na ňu prisal jazykom, akoby chcel vyskúšať pružnosť tohto bonbónika obľievaného sladkou šťavičkou. Táto novinka sa mi zapáčila. Zbožňovala som okamihy, keď takto experimentoval, keď porušoval naše pravidlá, keď ich nevyspytateľne menil. Bonbónik sa zväčšil a zachvel. Je to labužník. Chce viac. A ja tiež. Zmáčala som Louisove pery.

Poslepiečky som našla jeho ukazovák a rýchlo som si ho do seba zaviedla. Očividne ho to prekvapilo. Vzápätí sa však spamätal a začal ním krúžiť medzi mojimi stenami. Tie sa pri predstave bližiacej sa rozkoše začali kŕčovito sťahovať. Keď do mňa hlboko vnikol posledným prstom, moja mačička sa zovrela okolo jeho päsťe a prijala ho.

„Pokračuj... Tak, presne tak...!“

Nič iné som už nestihla dodať. Teraz do mňa vchádzal jeho úd. Zažmurkala som vďačnosťou. Za viečkami som pocítila, ako sa vo

mne pohybuje – dnu a von, dnu a von. Jeho telo sa mi zdalo útlejšie než inokedy, svalnatejšie. Nepochybne šlo len o výsledok mojich malátnych zmyslov a orgazmu, čo mi burácal kdesi v útrobach a ohlasoval výstrek. Louisov penis nebol taký presný ako jeho prst, ale spôsob, akým ma naplňal, stupňoval moju túžbu. Pri každom vysunutí dúfal, že sa do mňa hneď a zaraz vráti. Naše zlenivené telá horúce ako bochník chleba práve vytiahnutý z pece do seba pomaly narážali. Nešlo o žiadny divoký cval, to veru nie. Toto bolo dlhotrvajúce a spomalené milovanie, pri ktorom si človek vychutnáva rozkoš s vedomím ďalšieho sústa. Vitálny, prvotný, uspokojujúci sex. Nie až taký intenzívny, ale aj tak nádherne nežný.

„Už budem...“ oznámil mi pred prvými sťahmi.

A ja som na prahu kapitulácie drankala:

„Tak teda poď...“

Pretože sa ma chystal zaplaviť, otvorila som oči. Chcela som ho vidieť. Celého. Chcela som mu umožniť, aby do mňa vstúpil pohľadom a poprezeral si ma. Chcela som nájsť súzvučie obrazov i zvukov, vôní i dotykov jeho horúcej pokožky, čo do môjho tela pri každom prirazení vpaľuje túžbu.

No zo všetkého najviac som chcela vidieť jeho plné, napäté a dlhé svaly, na ktorých sa vyníma najnovšie tetovanie. Litániu jeho živej abecedy, čo tak rada pozorujem, keď mi okolo tela vytvára arabesky.

Ale nevidela som nič... Na ľavom ramene nemal nič. Ani na vnútri predlaktia. Chcela som ho odstrčiť, ale v tej chvíli sa nado mnou zjavila jeho tvár preťatá širokým a triumfálnym úsmevom.

„David?“

Keď som sa pokúšala zobudiť zo sna, asi som vykrikla. Stalo sa to prvýkrát po niekoľkých mesiacoch, že sa mi snívalo o Davidovi. Náhle zjavenie Davida Louisa zrejme neprekvapilo, a ak áno, nedal to na seba znáť. Vzal ma do náručia, a aby zahnal nočnú moru, začal ma kolísať. Nepochybne mi všetko vyčítal zo široko roztvorených zreničiek. Duchovia minulosti sa môžu okolo nás spokojne potulovať; sila ich bozkov už nemá súpera. Je to absolútny triumf, o tom nepochybujem. Teraz patrím Louisovi celá. Kto by mohol o tomto zapochybovať?

1.

10. mája 2010

Úplne prvý obraz, čo som si z toho večera pamätala, bol čierne fiaker ťahaný dvoma ryšiakmi, ktorých ohnivá srst' priťahovala svetlo pouličných lúčok. Keď kónský záprah dorazil na rue de la Tour-des-Dames, stal sa predohrou starodávneho námetu, po ktorom túžil Louis. S hlasitým smiechom z fiakru vystúpila hŕstka mužov v redingotoch a cylindroch. Jeden z nich zle stupil na schodík, a tak sa natiahol na chodníku aký dlhý taký široký.

Keď som sa blížila k domu slečny Marsovej, mala som dostatok času detailne poobdivovať sofistické róby, čo mali hostia na sebe. Okrem mňa – Louis ma na nič neupozornil, len ma poprosil, aby som ako jediný hosť prišla do nášho nového domova presne o desiatej večer – mali všetci oblečené kostýmy z obdobia romantizmu; poniektorí si ich dokonca vylepšili módnymi doplnkami z nasledujúcich desaťročí.

Po vydláždenej ulici popri mne precupitalo niekoľko žien v ružových naberaných toaletách siahajúcich tesne nad členky, s krátkymi rukávami a hlbokými výstrihmi, v ktorých dámy pyšne vystavovali na obdiv pôvabné ramená – šťastné, že môžu nosiť takéto krásne róby. Komorník, čo ma v nádhernej livreji a so svietnikom

v ruke čakal pri vchode, len umocnil môj pocit, že ide o výlet do minulosti. Keďže ma oslovil menom, usúdila som, že ho na môj príchod upozornili – vedel, že prídem sama, a že nebudem oblečená podľa večerného *dress code*.

„Dobrý večer, slečna. Ste Elle, pravda?“

„Áno.“

„Vaše šaty vás čakajú v šatni vľavo,“ ukázal a ustúpil, aby som mohla prejsť.

„Ďakujem.“

„S obliekaním vám pomôžeme.“

Vo vnútri, kde sa to už hemžilo mužmi v čiernych frakoch a dámmami v pestrofarebných róbach, sa ma ujala mladá žena s čiernymi vlasmi; kučery jej zakrývali uši. Vôbec mi neposkytla čas nájsť pána domu.

Interiér bol iba slabo osvetlený sviečkami, no ja som si uvedomila, ako krásne je dom zariadený a ako úžasne je zrenovovaný – verne, podľa originálu. Ako som mohla posúdiť, výsledok stál Louisa niekoľko rokov trpezlivosti a celé imanie. Rozpoznávala som neopompejský štýl susedného sídla Duchesnoisovcov, aj keď v dome slečny Marsovej bol rafinovane dotiahnutý k dokonalosti. Aj ten najnepatrnejší vlys v tvare kvetu bol ozdobený jemnou zlatou linkou. Zo všetkých stropov viseli girlandy a reprodukcie antických hudobných nástrojov – lýr, aulosov a hárf so sediacimi vtákmi z raja. Od mojej popoludňajšej návštevy sa zmenilo ešte zopár detailov, bolo badať ešte niekoľko ťahov štetcom či štetčkou.

„Páči sa ti to?“

Práve som si obliekala ružový korzet, čo mi pod saténové šaty rovnakej farby vybral Louis, keď mi pri uchu zavibroval jeho teplý hlas. Spolu s ním ku mne zavanula vôňa vanilky a levandule. Dôverne som ju poznala, pretože sa viazala k nespočetným spomienkam, stala sa príslubom nespočetných rozkoší. Na neposlušných kučierkach som pocítila jeho dych. Vlasy som mala šikovne vyčesané do drdola; pramienky mi kĺzali až na šiju. S Louisom Barletom som žila niekoľko mesiacov, no napriek tomu mi dokázal už len svojou prítomnosťou rozochvieť celé telo, ducha i tie najtajnejšie myšlienky. Ešte vždy som sa chvela, keď mi na rameno nežne položil ruku. Cítila som, ako pod jeho dotykom horím.

„Povedz,“ trval na svojom. „Ako sa ti to páči?“

Hovoril vari o mojich šatách? Alebo azda o renovácii nášho príbytku či o všetkých tých dokonalých detailoch? Alebo o tomto večierku, ktorý je možno najextravagantnejšou kolaudáciou, o akej som kedy chyrovala?

„Áno, je to nádhera.“

„Počkej ešte... To je len začiatok.“

Obrátila som sa k nemu ako bábika. Okrem slov, čo som počula, som ho konečne aj videla. Stál predou mnou pyšne – tak pyšne, ako mu to dovoľovalo zranené koleno. Pôsobil mimoriadne elegantne, predstavoval dokonalú reinkarnáciu vlastných romantických chimér. Mal na sebe kostým dandyho – tmavomodrý a perfektne ušitý redingot, zlatú vestu, hodvábom pretkávanú šatku, krémové nohavice a topánky s návlečkami.

V mojich očiach si prečítal, ako ma fascinuje. Svoju otázku bez meškania uviedol na správnu mieru:

„Samozrejme, že nehovorím o sebe... ale o všetkom, čo tá tu čaká.“

Keď som videla jeho úprimné nadšenie, hneď som si spomenula na jeho brata. Zdržala som sa však všetkých poznámok a radšej som Louisa povzbudila. Najskôr úsmevom, potom bozkom a nakoncom ešte jedným bozkom. Citové výlevy som ukončila jemným úklonom.

„Chápem, mylord.“

V posledných mesiacoch som akceptovala všetky fantázie, aké pre nás Louis vymyslel; vyhovovali mi a nevyhýbala som sa im. Ak sme z Hotela des Charmes vychádzali len občas, neznamenal to, že sme sa zdržiavali len v našej milovanej Joséphininej izbe, v izbe číslo jeden. Podľa chuti a nálady ma Louis brával aj do izieb pomenovaných podľa ďalších kurtizán – po slečne Deschampsovej, po Kitty Fisherovej, po Core Pearlovej, po Valtesse de la Bigne či po Liane de Pougy. Aj tam sa so mnou miloval.

V každej jednej izbe som si musela zvyknúť na skupinový sex. Niežeby ma azda Louis požičiaval iným perám a iným rukám, alebo že by sa môj vzácny milenec sám venoval iným ústam, to nie. No všade vládla atmosféra vydráždenej sexuality. Zistila som, akú rozkoš mi spôsobuje milovať sa pred cudzími očami, v blízkosti cudzích tiel, v súlade s inými pohlaviami, ktoré si – tak ako my – tiež prichádzajú načerpať z tejto čaše potrebnú inšpiráciu pre vlastné potešenie. Z nenásytných milencov sme sa premenili na libertínov neskrotne túžiacich po voyerizme bez hraníc. Ale nič perverzné v tom nebolo. Páry, ktoré sa s nami delili o lôžko, boli len prirodzeným pokračovaním slávnych kurtizán a ich dávných milencov.

Halou precupitali dve slečinky; naoko si vylakane čosi šepotali. Mali odhalené zadočky, oblečené boli len v korzetoch. Hneď za nimi ako gardedámy kráčali dve staršie paničky. Pôsobili ako upäté staré panny. Pochopila som, že noci v Hoteli des Charmes neboli ničím iným než obyčajnou predohrou. Veľké predstavenie sa koná práve tu a práve teraz. Dnes večer.

„Vedzte, madam, že dnes je 21. marca 1827,“ povedal Louis a prerušil tak moje nemravné fantazírovanie.

„Výborne,“ odvetila som a pristúpila tak na jeho hru. „A prečo práve tento dátum?“

„Pretože je to deň, keď Anne-Françoise Boutetová, alias mademoiselle Marsová, inaugurovala túto antickú vilu čerstvo zariadenú Viscontim.“

„Viscontim? Luchinom... Viscontim?“ začudovala som sa, aj keď som svojmu anachronizmu sama neverila.

„Miláčik,“ povedal mi blahosklonne Louis a znovu mi na šiju vtisol elektrizujúci bozk. „Je rok 1827. Ide o *architekta* Louisa Viscontiho, nie o *režiséra* Luchina Viscontiho...“

Nasadil slávnostný tón a širokým gestom, v ktorom sa zračila pýcha, obsiahol celý priestor. Nepochybovala som, že aj keby práce skončili skôr, Louis by tieto dva dátumy chcel naprieč storočiami spojiť. Lenže musel trpezlivo čakať ďalšie dva mesiace.

„No a? Ty chceš vari jej nádherný večierok zopakovať?“

„Presne tak!“

Po týchto slovách zaťukal paličkou o podlahu. Túto paličku som nepoznala; jej rukoväť končila cisárskym orlom.

„Predstav si ten najväčkolepejší maškarný ples z prvej polovice devätnásteho storočia,“ povedal trochu pateticky, akoby on sám bol súčasťou spomenutej slávnej minulosti. „Je tu celá parížska smotánka – princovia, markízi, cudzí veľvyslanci. A to nerátam plejádu miestnych umelcov – Sandovú, Chopina, Musseta, Berlioza, Delacroixa, Scheffera...“

„Dobre, dobre. Ale čo je na tom večierku až také výnimočné? Takých plesov sa vtedy muselo usporadúvať nespočetne mnoho, nie?“

„Pod', ukážem ti.“

Chytil ma za ruku a aj keď mi moja mladá kostymérka práve zapichla do drdola à la madam Sévigné posledný špendlík, nemala som na výber a musela som ho nasledovať. Bol taký natešený, že medzitým celkom zabudol krívať.

Keď sme vošli do priestranej haly, v ktorej sa konal večierok a z ktorej tri presklené steny viedli do anglickej záhrady, na jednej strane mi Louis ukázal bohato zásobený bufet, na druhej tanečný parket. Tam už niekoľko párov v kostýmoch skúšalo štvorylku. Vyhrával im k tomu malý komorný orchester v opačnom rohu sály.

„Nič si si nevšimla?“

„Ľutujem, nie...“

„Chýba tu jeden veľmi dôležitý prvok.“

„Naozaj? A aký?“

„Musím ťa uviesť do atmosféry tej doby,“ povedal zapálene. „Na každom večierku sa stalo pravidlom, že sa do salónu umiestnili hracie stolíky pre mužov. Páni si jeden či dvakrát zatancovali s dámmami a potom sa vytratili do vedľajšej miestnosti, kde sa oddávali

svojej skutočnej vášni. Kým ich polovičky tancovali, klebetili či zobkali dobroty, ich muži hrali *jacquet* alebo *farao*. Lenže 21. marca 1827 tomu tak nebolo. V ten večer nie. Mademoiselle Marsová im túto zábavu nedopriala.“

„Hm... Čo sa tu teda stalo také zaujímavé, že to pánom zabránilo v hre?“

„V ten večer sa páni venovali len vám, dámam. Môžeš mi veriť, bola z toho takmer revolúcia.“

Aby svojim slovám dodal patričnú hodnovernosť, odviezol ma do susedného salónika, ktorý sa mal čoskoro zmeniť na našu jedáleň. Tam, na obrovskom starožitnom koberci, ktorého cenu som sa vôbec neodvažovala odhadnúť, ležali veľké vankúše široké skoro ako matrace. Súložilo na nich niekoľko párov; ich kostýmy boli porozhadzované navôkol.

Hneď som medzi nimi spoznala duo hercov, ktorí mi počas mojej druhej schôdzky v Hoteli des Charmes poskytli toľko rozkoše. Teraz mi obaja pripadali drobnejší než na plochej obrazovke, ale zato oveľa uvoľnenejší. Ich orálny sex bol vďaka ich proporciám harmonickejší a vzrušujúcejší. Divákov opierajúcich sa o stenu fascinoval.

„Hm...“ komentovala som to potichu. „Nie som si istá, či sa v tej dobe páni milovali s partnerkami v krinolínach práve takto, na večierkoch.“

„To sa teda mylíš. Večierky často končievali práve takto.“

Pred nami sa zjavil ďalší pár a ja som zistila, že ide o tú ako socha nádhernú mulatku z Belles de Nuit, čo ma priviedla k orgazmu rukoväťou vejára. Vtedy som ju pomenovala Liana.

„Kto je to?“ spýtala som sa a ukázala na ňu hlavou.

Zdalo sa, že Louisa moja otázka pobavila; veľavravne sa usmial.

„Myslím, že vy dve sa už poznáte.“

„Áno,“ pritakala som. Nedokázala som pri tom skryť rozpaky.

„Len som sa chcela spýtať na jej meno.“

„Salomé.“

Pohľadom som prešla po všetkých zúčastnených. Kto sú títo ľudia? Patria k Louisovým najbližším priateľom? Koho tu ešte spoznám – podľa postavy, podľa údu či podľa oblasti ňadier? Má Louis naozajstných priateľov, alebo sú všetci prítomní len sprostredkovateľmi jeho zhýralosti? Rovnako ako on sám je len nástrojom plánov vlastného brata?

Počas nášho dobrovoľného odlúčenia od sveta Louis chodieval preč len zriedka – na večere či koktailové párty, kam som ho nemala chuť sprevádzať. Tieto chvíle som venovala Sophii. V poslednom čase som ju aj tak veľmi zanedbávala. Nikam sme totiž s Louisom nechodievali – ani za priateľmi, ani na koncerty. Venovali sme sa len a len našej láske – dušou i telom. Nechceli sme udržiavať žiadne konvenčné vzťahy. Dnes večer sa mi však videlo, že isté vzťahy predsa len existujú. Až doteraz sme boli s Louisom len milencami, teraz sa z nás zo spoločenského hľadiska stal pár. Lenže ako som sa už mala možnosť presvedčiť, môj vyvolený sa snažil zbaviť nás aj spoločenských konvencií.

Louiso va jemná a pevná ruka ma náhle uchopila okolo pása stiahnutého v korzete a pritlačila ma k sebe. Prenikavo sa na mňa zahľad.

„Si nádherná,“ povedal.

„Ďakujem. Aj ty vyzeráš výborne,“ odvetila som.

Tváriala som sa, že si ho prezerám od hlavy po päty.

Nádherná! Ani David by nepoužil iný superlatív – mladší Barlet sa mi spokojne mohol vkradnúť do snov či pripomenúť isté slová. Pre mňa to bola definitívne ukončená kapitola, tieň, ktorý som takmer nevníkala, a ktorý sa postupne vytrácal v našich nenásytých nociach s Louisom.

Napriek tomu však neubehol ani jeden jediný deň bez toho, že by som nepomyslela na svadbu. Rozmýšľala som však o inej svadbe. Rozmýšľala som o zväzku založenom na oveľa hlbších citoch. Na takých, ktoré časom a vzájomnou blízkosťou ešte viac rozkvitnú, ktoré sa neobmedzia len na napĺňanie mojich detských snov. Louis nebol len bohatý, nedisponoval len obrovskou mocou zvodcu, no počas našich dlhých, vyčerpávajúcich odpoľudní som uňho našla množstvo ďalších kladov. Nebol ideálny, to vôbec nie. Bol nečitateľný a komplikovaný, a život, aký mi ponúkal, ani trochu nepripomínal cestovanie prvou triedou či cestovanie vo vzduchoprázдне a bez emócií. Bol na míle vzdialený od života, aký by som viedla s Davidom.

Louis ukázal na posledný voľný vankúš, jemne ma pritiahol k improvizovanej posteli a rukou v rukavici si začal rozopínať úzky redingot.

„Nie, počkaj...“ pokúšala som sa ho zadržať.

„Prečo? Necítiš sa dobre?“

„Ale nie, to nie...“

„Mám ich vyhnať?“

„Vôbec nie,“ odvetila som s úsmevom, „o to nejde.“

Zdalo sa, že žiadny z prítomných milencov náš dialóg nepočul. Všetci sa venovali rozkoši podľa vlastného gusta – používali ústa, pohľavia i ruky a svojimi vzdychmi, čo sa zlievali do súvislého zvuku, pripomínali meniac sa pohyblivé sirény.

„Čo sa ti teda nepáči?“ spýtal sa Louis.

Ak ma od nášho prvého stretnutia niečomu priučil, tak to bolo pohrdanie konvenciami. Naučil ma vysmievať sa pravidlám a meniť zákony v mene vlastnej rozkoše, ktorú sme si dopriali, kedykoľvek sa nám zachcelo. Túto filozofiu nastolil ešte v našej izbe. Pripomínalo to bonboniéru po okraj naplnenú rozkošou nás oboch. Lenže v živote je to iné. Toto sme nemohli tvárou v tvár vykričať svetu.

Namiesto odpovede som klesla na vysokú taburetku. Louis bol veľmi pozorný. Keď videl, ako detinsky sa tvárim a ako by som radšej pokračovala v rozhovore, než sa oddávala láskaniu, taburetku odťahol nabok, sadol si ku mne a vzal mi tvár do dlaní.

„Elle... Čo je? Zdá sa, že takto si si náš príchod domov nepredstavovala, pravda?“

„Ale nie, nie... Naozaj mi nič nie je. Tento večierok je... perfektný!“

Moje úvahy ukončilo orgazmické jačanie, ktoré sa stupňovalo až do crescenda. Niektorá mladá žena zvrieskla *áno* spôsobom pripomínajúcim pizzicato. Dokonale to vyjadrilo, čo som práve povedala, takže som sa neubránila trochu bláznivému smiechu.

„Čo mi chceš povedať, je naozaj až také smiešne?“

„Ale nie, to nie. Naopak, je to veľmi vážne...“

„Potom bude teda lepšie odložiť rozhovor na neskôr,“ povedal, očervenel a chystal sa odísť do hlavnej sály.

Chytila som ho za sako; bola som rozhodnutá nepustiť ho.

„Nie! Ostaň! Chcem ti povedať veľmi jednoduchú vec. Týka sa najmä teba.“

„Dobre teda, počúvam.“

Do skromného gesta som zahrnula nielen tento nádherný dom, čo pre nás Louis vybudoval, ale i jeho bohatstvo, jeho vzdelanie, vkus i vzťahy, ktoré tento zázrak umožnili.

„Ako dobre vieš, nemám ti čo ponúknuť.“

„To nie je pravda,“ opravil ma. „Si majiteľkou nádherného domu v Nanterre.“

Nemám rada, keď si niekto utáhuje zo spomienok na mamu. Alebo z jej majetku, nech už bol akokoľvek skromný. Ja sama som sa tomu vyhýbala a stále som odkladala schôdzku s maminým notárom doktorom Whurmanom, s ktorým som ako jediná dedička mala vyriešiť posledné detaily jej závetu.

„Chcela som povedať, že okrem mojej maličkosti a citov, čo k tebe prechovávam, ti skutočne nemám čo ponúknuť.“

„Nepodceňuj svoju *maličkosť*,“ šepol žartovne.

„Prestaň... Dokonca nemám ani len prácu!“

Z BTV nás oboch prepustili už pred niekoľkými mesiacmi. Mňa vyhodili na základe vážnych chýb, akých som sa dopustila pri narkrúcaní *Kultúrneho mixu* – na záver vysielania som sa totiž nedostavila do štúdia. Podľa zmluvy, ktorú som uzavrela na dobu určitú, ma prepustili na hodinu a bez nároku na odstupné. Dokonca mi zakázali aj vstup do Barletovej veže na porte de Sèvres. Davidovu asistentku Chloé poverili, aby mi poslala tých pár vecí na moju poslednú známu adresu na rue Rigault č. 29 do Nanterre.

Pokiaľ šlo o Louisa, ktorý bol devätnásť rokov zamestnancom a akcionárom Barlet Group, dokonca bratom generálneho riaditeľa, prepustenie neprebehlo až tak hladko. Louis bol svojím spôsobom šťastný, že ho vyhodili a konečne sa vyslobodil z podriadeného postavenia v rodinnom podniku. Lenže z rodinnej lode odmietol vyskočiť len tak, v plavkách, a ešte k tomu bez záchranného kolesa či člna. Vyjednávanie o finančnom vyrovnaní, ktoré viedol Louisov advokát Jean-Marc Zerki, mladý vlk parížskej advokácie, trvalo niekoľko týždňov a skončilo vôbec nie bezbolestnou zmluvou na čiastku s niekoľkými nulami, ktorú bude môj milenec dostávať do konca života. Keby som sa zaňho vydala, musel by pristúpiť na to, že na tomto zlatom matraci budem ležať spolu s ním.

„Tak čo?“ spýtal sa. „Všetko, čo potrebujem, všetko, čo som kedy chcel, je tu, v mojom náručí.“

Bola to jasná správa. Jeho slová parafrázovali text piesne, pri ktorej sme sa pred rokom prvýkrát zblížili.

Nebola to obyčajná poznámka. Vedela som, aký symbolický význam Louis prikladá hudbe a jej nespočetným znameniam, čo nás obklopujú a čo v nás neprestajne rezonujú. Ako ozveny našich citov.

Konečne som sa rozhodla neodkladať to, čo mi už dávno búšilo v hrdle, v ňadrách, v brušku i v pohlaví.

„Ja len... Chceš si ma vziať?“ hlesla som.

Hľadel na mňa dlho, až to začalo hraničiť s neslušnosťou. Potom potlačil široký úsmev a dolu na pravom líci sa mu objavila jeho slávna jamôčka. Tá jamôčka nevedela klamať, nevedela nič skrývať. Zakaždým, keď sa objavila, priviedlo ma to k absolútnemu vrcholu

blaženosti. Chcel mi hrabnúť do vlasov, no zadržal ho môj šikovne prevedený účes, takže mi len rukou skĺzol na zátylok a nežne, zľahka ma pohladil chrbtom dlane.

„Annabelle Lorandová,“ povedal hlbokým zamatovým hlasom, „ty si mi teda pekná potvorka... No povedz... Pripravovala si si to dlho?“

To bol celý Louis, keď ste ho nútili, aby sa k niečomu vyjadril, alebo keď musel na niečo odpovedať. Dokázal odmietnuť obyčajným úsmevom, jediným dobre zvoleným slovom. Vzdychna som si ako malé dievčatko a skryla som zapýrenú tvár do priehlbinky jeho krku.

„Áno... Vlastne nie. Len chvíľočku.“

Keď som ležala v jeho náručí v izbe číslo jeden, stratená v jeho tele, s jeho pohlavím vo svojom vnútri, nemyslela som na nič také. No stačilo chvíľku snívať o našom spoločenskom postavení, a náš vekový rozdiel sa mi opäť začal javiť ako prekážka. Moje dievčenské výroky ma nepresvedčili, že som už dospelá.

„Bravo, musím povedať, že si ma prekvapila. A ja som si myslel, že tá dnes večer ohúrim... Myslím, že si jasná víťazka.“

„Neodpovedal si mi,“ povedala som vzdorovito, ani som mu nenechala čas vyhnúť sa mojej otázke.

„Musím ti odpovedať dnes večer?“

Nevyvedlo ho to z miery. Zdalo sa, že si túto situáciu vychutnáva, že má zjavne radosť z toho, ako sa náš rozhovor vyvíja. Visela som mu na perách a čakala na tri písmená, fatálne či božské, čo vypovie.

„Áno, musíš...“ naivne som prisvedčila.

„Nikto ti ešte nikdy nepovedal, že v našich zemepisných šírkach žiada o ruku muž ženu a nie naopak?“

„Nie. Myslím, že ani teba neinformovali o tom, že bratova nevesta sa v svadobný deň neunáša – čo, samozrejme, v našich zemepisných šírkach stále platí.“

Jeho bozk sa mi videl unáhlený a neúprimný. Aké rozpaky skrýval? Akú nedôstojnú odpoveď chcel umlčať? Keď sa po niekoľkých sekundách naše pery oddelili, zdalo sa, že sa mu vrátila istota.

„V tom prípade moja odpoveď znie áno.“

Bola som ohromená. Je to skutočne také jednoduché? Stačí sa len pomodliť a on ma vypočuje? Stačí o to len požiadať a všetko sa mi splní? Ako prinútite toho najlepšieho, najnežnejšieho, najtemperamentnejšieho muža, ktorý vás miluje, aby si vybral práve vás?

„Áno! Áno!“

Vydráždil azda náš svadobný sľub súložiacie páry ešte viac? Hromové áno, exaltované výkriky z mnohých hrdiel, stony, v ktorých sa miešali ženské i mužské hlasy, to všetko sa náhle spojilo do jedného jediného výkriku, a ten nám explodoval za chrbtami, ako keby chcel zdôrazniť, že moje znepokojenie je bezdôvodné. Nevhodnosť situácie však Louisa nevyviedla z miery; sebaistým tónom pokračoval ďalej.

„Áno,“ dodal s úprimným výrazom, o ktorom sa nedalo pochybovať. „Svadbu by sme mohli vystrojiť tu, o niekoľko mesiacov. Čo ty na to?“

„O niekoľko mesiacov?“

Nemohla som si pomôcť, tento odklad mi pripadal príliš neurčitý, vzbudzoval vo mne tieň pochybností.

„Ak dovoľíš, unáhlené rozhodnutia ti v minulosti žiadne šťastie nepriniesli.“

Jeho poznámka sa ma nielen dotkla, no znovu mi pripomenula muža, žijúceho pár krokov odtiaľto, na ktorého som sa zo všetkých síl pokúšala zabudnúť. Ako by sa asi vysporiadal s definitívnou porážkou, ktorú by mu zasadil vlastný brat? Mohla som od Louisa také niečo vôbec žiadať?

„Zaiste,“ pokúsila som sa všetko zľahčiť.

„A potom... musíme predsa dokončiť tvoje vzdelávanie.“

Myslela som, že žartuje, a tak som na jeho poznámku reagovala výsmešným úškrnom. Lenže výraz na Louisovej tvári ma okamžite vrátil späť do reality. Nežartoval. Práve naopak, len zriedkakedy som ho videla tváriť sa tak vážne.

„Moje vzdelávanie...? Chceš tým povedať...?“

„Áno, presne tak. Erotické vzdelávanie,“ uzavrel diskusiu za nás oboch.

Z toho, ako zvieral čeluste, a z mimovoľnej reakcie jeho tela som pochopila, ako veľmi mu na tom záleží. Nebol to momentálny nápad. Žil ním, stelesňoval ho.

„Ešte sme neskončili?“

Pochopte ma, prosím. Rozjíkala som teraz o posledných dňoch, o posledných mesiacoch a o krátkej dobe pred nimi, keď bol pre mňa len fantómom, čo ma prenasleduje ešte aj v myšlienkach, keď som sa jemu i všetkým možným démonom oddávala v izbách Hotela des Charmes...

„Zatiaľ sme sa dostali len na istú úroveň, zvládli základy,“ povedal.

Kto bol Louis, že sa ku mne správal tak povýšenecky, že spochybňoval moje umenie milovať, aj keď, samozrejme, toto umenie bolo ešte úplne čerstvé? Kto bol Louis, že toto umenie prirovnával k čmáraninám na bridlicovej tabuľke? Naozaj som až taká nula? Vyčíta mi, že mám v erotike rovnaké medzery, ako si to myslel jeho brat o mojej dvojníčke Aurore?

Strýpla mi šija a Louis si z nej vzápätí zložil ruku.

„Naozaj? Len základy?“ hlesla som.

„Áno. Nevysvetľuj si to zle, ale skutočné vzdelávanie ešte len začína.“

Tentoraz som sa vystrela, zložila prekrížené nohy, prichystaná hneď odísť. Vstať a odísť.

Pri letmom pohľade k dverám som zbadala Salomé, ako nad svojím partnerom vlní bokmi – ako panter blížiaci sa ku koristi. Muž ležal pod ňou, zjavne už viac nedokázal čakať. Jeho úd, zdal sa mi obrovský, trhane do nej narážal a pokúšal sa jej dotknúť. Zo zvlhnutého žalúda vystrekla spenená kôpka na jej ploché, jantárovožlté brucho. V porovnaní s ňou som sa skutočne cítila ako nula. Koniec koncov, kto by sa popri takejto učiteľke necítil ako žiak?

„A ako bude vyzeráť pokračovanie vzdelávania? Zaujíma ma to...“

„Ako každé vzdelávanie – bude to kombinácia teórie a...“

Predpokladala som, že rozpráva o knihách, čo mi odporučil.

„... a praktických cvičení.“

To sa k nemu presne hodí. Lež pokiaľ ide o prax, domnievala som sa, že sme v nej v priebehu posledných mesiacov predsa len pokročili.

„Takisto budeš skladať skúšky, čo preveria tvoje znalosti.“

„Skúšky?“ zhĺkla som. „Ty chceš, aby som skladala maturitu zo sexu?“

„Skôr by som povedal, že pôjde o istú sériu skúšok.“

„Skúšok akého druhu?“ spýtala som sa sucho; stále som bola nahnevaná.

Zrazu zaváhal. Aj on očami preletel okolité súložiacie páry. Chvíľu so záujmom pozoroval milovanie zozadu i orálny sex. Ten sa mu zrejme zapáčil. Napokon sa otočil naspäť ku mne a uprene sa na mňa zadíval.

„Hm... Tak trochu v štýle dnešného večera. Ak teda chceš, môžeme sa dohodnúť, že toto bude tvoja prvá skúška.“

„Teda prvá...“ hlesla som. „S koľkými skúškami rátaš?“

„Neviem, počet nie je dôležitý. Obaja sa musíme zhodnúť na tom, že si sa naozaj niečo naučila. To je dôležité. Čo ty na to?“

Keby som bola normálne dievča a nebola doňho tak šialene, naivne a zaslepeno zaľúbená, zaraz by som sa obrátila a zanechala ho rozprávkam *Tisíc a jednej noci*. Lenže som asi celkom stratila rozum a nedokázala som mu oponovať. Vo chvíli, keď som sa mala vzoprieť a prejsť do útoku, odmietnuť jeho zákony, rezignovane som sa vzdala.

„Áno... Myslím, že to tak bude dobre.“

Celý minulý rok som sa prehrýzala rituálmi, čo mi svojimi prikázaniami vnucoval. A teraz majú prísť ďalšie? Čaká ma ďalšie mučenie? Ďalšie tresty? Malé či veľké explózie? Predtým sa uspokojil s desiatimi schôdzkami v Hoteli des Charmes. Neuniklo mi, že tentoraz počet lekcí neupresnil, že si vyhradzuje právo pokračovať

v mojom vzdelávaní tak dlho, ako sám uzná za vhodné, a že bude chcieť poslednú skúšku oddaľovať, na to môžem vziať jed. Neuviedol to ako podmienku našej svadby, skôr ako predohru. Napriek tomu mi bolo jasné, že kým nebude mať pocit, že ma celú vlastní, neodovzdá sa mi úplne.

Asi mi v očiach vyčítal obavy, a tak ma chlácholivo objal. O sekundu nato veci upresnil:

„Nelám si nad tým hlavu. Je to len otázka rozkoše, nemá to nič spoločné s odpoveďou, čo som ti dal.“

Vinný – to bolo adekvátne slovo, aké mi vtedy zišlo na um... Louis sa cítil previnilo voči mladšiemu bratovi. Nepochybovala som síce o tom ani predtým, ale teraz som si to znovu potvrdila, po dlhých mesiacoch. Porušením niekdajšej dohody, čo spolu bratia uzavreli, znovu oživa konflikt, ktorý čas a Davidove víťazstvá už obrúsili. Teraz to je o to horšie, že Louis Davidovi znovu ukradol Auroru – po druhý raz.

Louis potreboval rozpustiť zradu v ďalších hrách, v ďalších šialenstvách, aby zo mňa prestal robiť fľašu, z ktorej sa opíjal. Tým však riskoval moju totálnu skazu.

„Okrem toho sa tým predsa môžeme zabávať,“ dodal.

„Zabávať...?“ začudovala som sa.

„Áno! Všetky naše skúsenosti by sme si mohli zapisovať.“

V ústraní našej izby číslo jeden sa zápisník mojich erotických skúseností stal prostriedkom spoločného vyjadrovania.

Túžim po tebe úplne, fatálne.

Od chvíle, keď Louis vlastnou rukou napísal do zápisníka tieto úvodné slová, sme jeho prostredníctvom neprestávali viesť dialóg,

vymieňať si fantázie, túžby, sny i spomienky, takže sme z neho vytvorili nekonečný zdroj vzájomných prianí.

„No dobre teda, prečo nie,“ prisvedčila som napol úst.

„Áno, výborne!“ snažil sa nadchnúť ma. „Vari to nevidíš? Ten zápisník konečne nadobúda zmysel. Vďaka nemu premeníme skúšky na autentickú literatúru.“

Hovoril dlho a vášnivejšie než kedykoľvek predtým, presvedčený príslubom výhod vlastného plánu. Plánu, čo by nás spojil a zabránil oslabeniu vzájomnej túžby.

Nevedela som už, čo povedať, ani ako pribrzdiť jeho nadšenie. Hoci som jeho presvedčenie nedokázala zdieľať, moje city voči nemu zostali nedotknuté. Od prvého stretnutia som cítila, že v láske ide naplno. Ak si vás Louis vyberie, potom mu jednoducho patríte a on bude od daného okamihu neprestajne skúmať vaše súkromie ako neprebádanú krajinu, ktorú treba dobyť. Aj keď Louis zosmiešňoval bratovu túžbu po moci, v tomto si boli s Davidom nesmierne podobní.

Konečne som mohla pozdraviť prvého známeho človeka, ktorého tvár sa objavila vo dverách. David Garchey, oblúbenec môjho budúceho manžela a eso galérie Albana Sauvagea. Podobne ako ja, mladík sa tu očividne necítil tak dobre ako na svojej prvej výstave. Súložiacie páry ho evidentne vyvádžali z miery. Držal sa teda v ústraní, len mi zakýval.

Vyskočila som a so spoločenským úsmevom na tvári som sa mu rozbehla naproti, ako keby sme boli starí priatelia.

„Dobrý deň, som veľmi rada, že vás vidím.“

Jeho rozpaky nedokázalo zahnať ani moje prehnané nadšenie.

„Dobrá deň,“ odvetil a podal mi mäkkú, spotenú dlaň.

Za chrbtom som cítila, ako sa ku mne náhli Louis. Aj to, že sa trochu hnevá. Majetnícky mi položil ruku na zadok a svojmu mladému chránencovi povedal:

„Zverujem ti svoje majstrovské dielo, priateľko. Dávaj mi na ňu dobrý pozor.“

Potom sa kamsi vytratil – nárokovali si naňho noví hostia – a nechal ma tam samu s rozpačitým mladým umelcom. Pod novým účesom Davida Garcheyho ešte viac vynikla jeho zženštelá tvár.

„Pripravujete novú výstavu?“ spýtala som sa, aby som ho trochu rozptýlila.

„Hej. Čoskoro. Vlastne už o niekoľko dní.“

„Zase u Albana?“

„Zase. Alban s Louisom moju prácu vždy obhajovali.“

Počuť chalana, ktorý sa práve dostal z puberty, ako nazýva čisto pornografickú provokáciu prácou, bolo dosť nechutné. No nedala som na seba nič znať.

„Viem. Sú isté témy, v ktorých sa Louis rád angažuje.“

Musel v mojom hlase vycítiť narážku; očervenel a okamžite zmenil tému.

„Teraz kúpil väčšinu akcií galérie,“ rýchlo upresnil.

Prvá novinka. Potlačila som namrzenosť a radšej som sa Davida začala vypytovať na to, čo chystá. Každý umelec, hodný tohto pomenovania, začne po takej otázke rozprávať výhradne o sebe. Ne-pochybovala som, že neohrabaný chalan do tejto kategórie patrí.

„A aké médium ste si zvolili? Opäť nafukovacie hračky?“

„Ale nie, nie...“ odvetil a trochu sa zamračil, lebo postrehol môj sarkazmus. „Moja nová inštalácia bude orientovaná na video.“

„Naozaj? A na aký filmový žáner presne?“

„Hlavne vysielanie v reálnom čase, webkamery a tak.“

„Zaujímavé,“ povedala som, aby som ho primáala pokračovať.

„Alebo – v niektorých prípadoch, ako napríklad dnes večer – na bezpečnostné kamery.“

„Dnes večer?“

Zvraštil obočie a ja som si uvedomila, že asi prezradil viac, ako chcel, a teraz nevie, ako sa z rozhovoru vykrútiť. K základným pravidlám každého sponzorovaného umelca patrí neuraziť mecenášovu snúbenicu.

„Áno, všetko môžeme kontrolovať z réžie.“

Podľa rýchleho žmurkania som zistila, že sa dopustil druhej závažnej chyby. Domnievala som sa, že tretou hrubou chybou bude, ak mi prezradí Louisov podiel v galérii Sauvage.

„Ach, to ste vo mne naozaj prebudili zvedavosť,“ zamraučala som a hlasno som sa rozosmiala. Takáto som teda nebývala. „Môžete mi ich ukázať, tie kamery?“

„No... Dobre teda.“

Na okamih zostal zmätene stáť, potom asi pochopil, že čakám, aby ma niekam zaviedol. Prešli sme rozľahlým salónom plným reďingotov a priliehavých či našuchorených šiat a vošli do vstupnej haly. Pod hlavným schodiskom boli dvere vedúce do útrobov domu.

Garchey bol prvý, kto mi tieto miesta ukázal. Možnože som na to nemala dôvod, no keď sme sa ocitli pred ťažkými pancierovými dverami vedúcimi do suterénu, zachvela som sa. Zariadenie tu bolo

striedmejšie a pôsobilo modernejšie než zariadenie hore na obytných podlažiach. Tie mali nádych patiny, vyjadrovali historické obdobia. Na konci krátkej tmavej chodby, cez ktorú viedli potrubia, sa nachádzali ďalšie kovové dverka vedúce do miestnosti vybavenej videoprehrávačmi a asi desiatimi čiernobielymi monitormi.

„Odtiaľto môžeme vidieť všetko, čo sa v dome deje.“

Vchod z ulice, vstupné dvere, salón, jedáleň so súložiacimi pármami, knižnica, kuchyňa, záhrada a dokonca i naša budúca spálňa... Nechýbala žiadna z hlavných miestností.

Moju pozornosť však upútalo čosi iné.

„Nahrávate všetky obrázky?“ spýtala som sa a ukázala na monitory.

„Nie, všetky nie. Len tie, na ktorých svieti červené svetlo.“

Čiže vchod, salón a jedáleň.

Celkom vľavo stáli dva vypnuté monitory.

„A čo snímajú tieto kamery? Môžete ich zapnúť?“

„Ja neviem...“ odvetil. Videla som, že je naozaj v rozpakoch.

„Len do toho,“ nabádala som ho. „Iste tam bude niečo zábavné.“

Rozochveným prstom sa dotkol niekoľkých tlačidiel. Pôsobil ako robot. Monitorované miestnosti som spoznala okamžite. Nenachádzali sa v dome slečny Marsovej, ale v sídle Duchesnoisovcov. Ako prvý som spoznala hlavný salón. Bol prázdny, ponorený do tmy. Na druhom monitore sa objavila Davidova spálňa, síce slabo osvetlená, no aj tak som rozoznala, že sa na posteli objímajú dve postavy. Menili pozície s pravidelnosťou metronómu, akoby im niekto meral čas. O identite muža som nemala najmenších pochyb. Mal atletic-

kú postavu, na ľavej ruke sa mu vynímala hodvábná páska. Kým Garchey nahlas prehľtal, musela som počkať niekoľko minút, kým som rozpoznala podlhovastú tvár Davidovej partnerky.

Rukou nadvihla oponu plavých vlasov, čo jej zakrývala tvár křčovite stiahnutú rozkošou. Alica Simonciniová. Bývalú a dočasne zavrhnutú milenku kráľ teda omilostil.

2.

O niečo skôr... v prvých májových dňoch roku 2010

Nechcem pred vami nič skrývať – koniec koncov už som vám toho o sebe prezradila dosť – a tak teda poviem, že som dom slečny Marsovej nenavštívila dnes večer prvýkrát. Možno si spomeniete, že vďaka úteku mojej mačky Félicité som raz nazrela dnu cez potvorené modré dvere. Louisov šofér Richard mi ich vtedy zabuchol pred nosom. Môj výhľad sa toho dňa obmedzil na rozostavaný dom, ktorého interiér mal ďaleko ku konečnej nádhere, akú tu vidíme dnes.

No prvý raz som do *svojho* domu vstúpila len krátko pred týmto nadčasovým večierkom usporiadaným na oslavu nášho oficiálneho presťahovania. Vzápätí som za sebou začula niečí hlas:

„Do riti... To je šialené!“

Nemusela som sa ani obzrieť; alt plný úžasu som spoznala okamžite. Kráčala ku mne Sophia. Spolu sme si potom prezreli úchvatné divadlo, čo sa nám naskytlo. Ešte tu síce chýbali isté kusy nábytku a to, čo sa v dome už nachádzalo, ešte nemalo definitívne miesto, ale aj tak sme si mohli do sýtosti popásť oči na dokončených reštaurátorských prácach.

„Zdá sa ti to dosť luxusné?“ spýtala som sa zo žartu.

„Mne sa zdal luxusný už ten susedný dom...“

Spomenula som si, akú mala Sophia detinskú radosť, keď za mnou prišla do sídla Duchesnoisovcov.

„Áno. Lenže tu si neviem predstaviť, že by som chodila v teplákoch či v pyžame.“

„To teda nie,“ prisvedčila Sophia vážne. „Budeš si musieť vynoviť šatník.“

Veľavravne preletela očami po interiéri.

„Lenže tentoraz budeš musieť nakupovať skôr v múzeu než v obchodnom dome.“

Aj keď Sophia udržiavala s Louisom isté vzťahy, celkom jasne sa vyjadrila, že chystaný večierok nie je práve podľa jej gusta.

K našim nadšeným výkrikom sa pripojil oveľa vážnejší hlas – začuli sme ho tesne za chrbtom.

„To ma podrž! Baby, toto teda nie je Nanterre!“

Môj bývalý milenec Fred Morino s prilbou v ruke a v koženej kombinéze prišiel hneď po Sophii. Za svojím šéfom behal ako psík a nad nádherným zariadením domu s úžasom hvízdal, na viac sa nezmohol. V časoch, keď som s pánom Silná motorka chodila ja, Sophia ho nemala veľmi v láske. Lenže keď môj vzťah s Davidom skončil katastrofou, zo Sophie a Freda sa stali spojenci. Najskôr sa mi snažili pomáhať, potom celkom prirodzene zostali v kontakte. Podozrievala som ich však, že zámienka „občasnej výmeny informácií o Elle“, nie je jediným dôvodom ich vzťahu.

Keď sa schádzali na kaviarenských terasách pri drinkoch Monaco, „len aby si povedali dačo nové“, vznikla medzi nimi istá zvláštna spolupatričnosť, a motorkár Fred mal v hlave zaiste množstvo

vedľajších úmyslov. Zatiaľ sa však ich vzťah obmedzoval na celkom milé priateľstvo, ktorému som musela žehnať. Veď kto by si neželal, aby sa ľudia, ktorých máte radi, nemali radi navzájom?

Keď mi už patrične zablahoželali a všetci sme sa vyobýjali, pomohli mi priniesť dnu škatule a tašky, čo som si v starej dodávke priviezla z Hotela des Charmes. Na túto príležitosť mi ju požičal pán Jacques. Zaviezli sme sa vtedy aj do domčeka v Nanterre, odtiaľ som si vzala časť postpubertálneho oblečenia a staré dokumenty.

„S ľuďmi ako ja a Fred sa už v Paríži veľmi stretávať nebudeš,“ poznamenala Sophia. Zdôraznila tým spoločenskú priepasť, ktorá ju bude odteraz oddeľovať od môjho nového života.

Vždy som milovala uvoľnenú atmosféru, čo vládla medzi nami ako kamarátkami. Vtipy, ktoré sme si vymieňali, dlane, ktorými sme sa dotýkali, spomienky, ktoré sme si alebo pripomínali, alebo na ne nemilosrdne zabúdali. To bolo aj dôvodom, prečo som neustále odmietala Louise návrhy, aby som prácu na dome prenechala výhradne profesionálom. Potrebovala som totiž mať po boku nadšených priateľov, tráviť s nimi spoločné hodiny a kamarátsky sa pozhovárať.

„Si si istá?“ povedala som.

„To teda som! Nie sú náhodou priatelia dobrí len na to, aby z času na čas preniesli zopár škatúl? No povedz, Elle, ale úprimne!“

Úprimne? V tej chvíli bolo pre mňa priateľstvo rovnako dôležité ako všetky ďalšie očakávania. Skutočnosť, že mi budú nablízku, keď budem vstupovať do nového života, znamenala pre mňa podporu, čo mi občas v Louisevej prehnanej horlivosti chýbala. Milovať

Louisa Barleta a patriť mu bolo ako odovzdať sa silnému morskému víchru, ktorý so sebou prináša tie najexaltovanejšie skúsenosti a šialenstvá, aké si len viete predstaviť. V láskavom vánku, čo človek očakáva od obyčajných denných vzťahov s ľuďmi, ktorí ho obklopujú, však nič také nie je.

„Prevedieš nás po zámku?“ spýtal sa Fred. Očividne naňho zapôsobilo už len to málo, čo doteraz videl.

Ak mám byť úprimná, Louis mi dal kľúče až dnes ráno, takže som vôbec nemala čas poprezerat' si celý dom. Aj mňa prekvapilo, že som pri hľadaní miesta na uloženie škatúl našla len zamknuté dvere do suterénu. No a odomknúť som sa ich pokúšala márne.

„Čo tvoj muž skrýva v suteréne? Mučiareň?“

Táto hypotéza zo Sophiiných úst veru neznela ako z knihy o stredovekej architektúre. Po tom, čo som jej porozprávala o Louisových erotických fantáziách a keď sa aj ona sama stala svedkom niektorých dobrodružstiev v Hoteli des Charmes, si ma na túto tému neprestajne doberala.

Keď som sa v jej očiach zmenila z asexuálneho anjelika na divošku vyznávajúcu BDSM, stala som sa pre ňu nevyčerpatelným zdrojom prekvapení a vzrušenia.

„Keby to tak bolo, myslím, že by sme takéto zariadenie už dávno vyskúšali,“ povedala som.

„Hm, to by som teda rada videla...“ odvetila.

„Možno ak vo sne.“

Pokiaľ ide o sny, manželská izba predstavovala majstrovské dielo. Louis tu veľmi dôsledne, čo trochu hraničilo až s mániou, nástojil na rovnakých princípoch zariadenia, aké tu bolo v minulosti. Vďaka ne-

uveriteľnému množstvu dokumentácie sa mu podarilo zreštaurovať miestnosť do podoby, akú jej kedysi vpečatil Louis Visconti. Koniec koncov, spáľňa bola momentálne jedinou dokončenou miestnosťou v dome; nechýbal v nej nábytok vrátane doplnkov. Človek tu mohol obdivovať repliky originálov z dielne rezbára Bénarda: starobyľú posteľ s nerovnako vysokými čelami umiestnenú na stupienku, nádhernú komodu zdobenú madailónmi a porcelánom, dve mahagónové kreslá a dve stoličky z rovnakého materiálu, dve veľké sochy, toaletný stolík na holenie zdobený stĺpkami v tvare egyptských hláv a napokon svietnik. Spáľňu, v ktorej bolo už tak či tak dosť vecí, dopĺňal kozub z červeného mramoru s ozdobami z pozláteneho bronzu.

„Ach, pani markíza,“ zvolala Sophia s predstieranou veselosťou, „tu nebudeš rodiť deti, lež zlaté tehličky!“

Nezasmial sa tomu ani Fred, ani ja – Sophia mala totiž pravdu. Sama som si v duchu kládla otázku, čo sa v tomto prostredí zaťaženom storočiami stane s našou nespútanou, slobodomyselnou a spontánnou sexualitou. Samozrejme, existuje stará dobrá teória o erotických spomienkach, ktoré tu zanechali naši slávni predkovia. Lenže odolajú takéto spomienky novej maľovke a novým náterom? Čo tu ešte ostalo zo vzdychov mademoiselle Marsovej?

Keď som o všetkom uvažovala, mučiaren by už znamenala čosi navyše. Aj tak bude nepochybne ťažké udržať naše libido nažive a snažiť sa, aby sa naša láska nezadusila v zlatých ornamentoch a tapetách.

Z týchto a podobných úvah ma vytrhol zvonček vchodových dverí. Rozbehla som sa teda na prízemie zahrať rolu novej panej

domu. Za ľavým krídlom modrých dverí som zbadala Armandovu vysokú postavu. V rukách zvieral prepravku pre zvieratá.

„Dobrý deň, Elle,“ povedal.

Nevidela som ho od chvíle, keď som ušla zo svadobnej hostiny a neopatrne sa zjavila na rue de la Tour-des-Dames pred tým, než som šla za Louisom do Hotela des Charmes. Ešte aj teraz som sa v duchu videla, ako bežím bosá, v bielych zamazaných šatách, ešte aj teraz ma prenasleduje Armandov krik: „Elle! Vráťte sa!“

Túto nostalgickú víziu zahnilo Félicitino zlostné mraučanie. Napokon, čo by mi bol vtedy Armand povedal? Aké slová by ma prinútili zmeniť rozhodnutie a zriecť sa lásky k Louisovi?

„Dobrý deň,“ odvetila som. „Ja...“

Nevedela som, čo mu mám povedať. Armand ostal v Davidových službách, a tak patrilo do nepriateľského tábora. Patrilo k niekomu, čo pred mesiacom neváhal poslať Louisovi faktúru za zmarenú svadbu. Starší brat veľkopansky a bez komentára zrátal výdavky presne na halier vrátane honoráru pre pozvanú popovú hviezdu, plus penále.

Tento tábor bol taký nepriateľský, že David ani neprišiel na pohreb mojej mamy Maude, ani mi neposlal kondolenciu. Žiadny list, žiadne kvety, žiadny odkaz. Dokonca ani esemesku. Nič, podľa čoho by som mohla usúdiť, že so mnou aspoň trošku zdieľa bolesť. Louis je oveľa citlivejší, oveľa pozornejší. Podporuje ma, počúva ma. Ak som sa potrebovala vyrozprávať, nachádzal prosté chlácholivé slová. Vždy, keď som ich potrebovala počuť. Zároveň však dokázal mlčať a ak už nič iné nefungovalo, nechával ma vyplakať sa mu na šiji či na ramene.

„Nesiem vám Félicité.“

„Ďakujem,“ odvetila som a vzala klietku z tvrdého plastu.

„Ospravedlňujem sa, nechcel som vás obťažovať, keď ste sa práve presťahovali... No David trval na tom, aby sme to ukončili.“

„Rozumiem. Netrápte sa tým, Armand.“

„Vzťahy medzi Félicité a Sínusom a Kosínusom sa v posledných mesiacoch nezlepšili. Minulý týždeň ich šarvátky priniesli ďalšiu obeť.“

„Ďalšiu obeť?“ spýtala som sa naoko znepokojene.

„Ide o starú sošku z obdobia Ming, čo David zdedil po otcovi André.“

Aha, teda takáto obeť. David si môže podobných sošiek zadovážiť celý kontajner. Táto novinka ma vôbec nedojala.

„Annabelle, neviem, ako vám to mám povedať...“

Žmolil si vlnenú vestu a ako chlapčisko si vyvracal vrecká.

„Tak mi to teda nepovedzte,“ odsekla som, až nechtiac príkro.

„Existujú okolnosti, čo nás rozdelili proti našej vôli.“

Bol taký dojatý, že si vôbec nevšimol veľkú čiernu limuzínu, ktorá mu prefrčala poza chrbát a zastala obďaleč.

„Ja viem...“

„Chcem vám povedať, že síce rozumiem, prečo sa David hnevá, ale že vás mám stále rád.“

„Áno, to je prirodzené, že ste ostali Davidovi verný.“

„Nielen Davidovi,“ trval na svojom. „Aj vám.“

Len čo to dopovedal, trochu nešikovne ma objal. Krátko, letmo. Tak veľmi ma to zaskočilo, že som takmer vypustila z rúk klietku s Félicité; tá dávala mňaukaním najavo nespokojnosť. Armand ma

pustil práve vo chvíli, keď sa mu za chrbtom ozvalo zvolanie, či skôr výkrik. Dvakrát buchli dvere a z limuzíny vystúpili dve elegantné štíhle postavy.

Bol to David, ako obyčajne perfektne oblečený. Kráčal so zdvihnutou hlavou a mračil sa, čo kontrastovalo s jasnou oblohou. Do Davida bola zavesená Alica – blondavejšia a mramorovejšia, než si ju pamätám.

Okamžite som Armanda pustila a začala som sa prehrabávať v kabelke; hľadala som kľúče od sídla Duchesnoisovcov. Nosila som ich stále pri sebe, len som čakala na správny okamih, aby som ich mohla vrátiť majiteľovi. Nechcela som konfrontáciu s Davidom urýchliť, zároveň som mu však nechcela len tak sucho vhodiť kľúče do poštovej schránky.

Keď som zväzok konečne našla, pokúsila som sa podať ho majordómovi. Armand však ruku stiahol a rýchlo zažmurkal, akoby mi chcel naznačiť: Nechajte si ich, človek nikdy nevie.

Tesne za Armandovým chrbtom začal David opäť vykrikovať, ako keby stratil trpezlivosť nad porušením podriadenosti svojho sluhu. Vôbec sa na mňa nepozrel, ostentatívne ma ignoroval.

„Armand!“ zvolal.

Armand sa pomaly obrátil, v očiach sa mu zračilo vyčerpanie.

„Nepotulujte sa tu,“ zvolal David neuveriteľne prísny tónom. „Susedia už nie sú tým, čím bývali.“

Potom majetnícky chytil Armanda okolo pliec, a odviedol ho až k mrežiam susedného domu. Mne sa vôbec neprihovoril.

Za Davidom pochodovala Alica. Ako pubertiačka mávala kabelkou – iste si ju kúpila niekde na avenue Montaigne – a trium-

fálne sa usmievala. No len sa pozri, toto všetko teraz patrí mne, vravel hojdavý pohyb jej bokov i klopanie jej vysokánskych podpätkov na nerovnej dlažbe. Napokon aj ona zmizla v susednom dome.

„Pod!“ povedala som Félicité, „ideme domov.“

Priateľov som stretla v hale, kam mi prišli naproti.

„Čo je, zlatko? Si celá bledá...“ zhíkla Sophia.

„Ale nič. Nič to nie je.“

„Videla si ducha alebo čo?“ spýtal sa Fred.

„Hm, čosi podobné...“ uškrnula som sa.

„Stretla si Davida! Nehovor mi, že ti toto zvieratko priniesol osobne!“

Aby som sa vyhla téme a ich zvedavým otázkam, ako prvé som vyslobodila mačku z klietky.

„Áno... Vlastne nie. Félicité mi nepriniesol David, ale Armand.“

„Vždy sa mi zdal čudný,“ povedala Sophia.

„Prečo?“ spýtala som sa prekvapene.

„Neviem. Je to len pocit... Tak napríklad, v deň tvojej svadby...“

Dvoma prstami naznačila úvodzovky.

„Keď všetci pochopili, že sa už nevrátiš...“

„No, tak čo potom?“

„Neviem. Ako keby sa mu ulávil.“

„Možno si povedal, že bude mať menej práce, že tam nebude taký bordel, keď si dodávateľ odvezie ešte zabalené jedlo,“ poznamenal Fred. Evidentne sa snažil situáciu zľahčiť.

„To je ale názor,“ zachichotala sa moja priateľka. „Teba v podstate *big boss* ešte nevyhodil, však?“

Sophia sa pýtala oprávnene; ešte viac tým odvieďla pozornosť odo mňa. Fredovo postavenie profesionálneho zvukára v BTV bolo pre všetkých záhadou. Aj keď sme my s Louisom dostali výpoveď hneď, Fred si svoju prácu udržal, dokonca sa mu ani nikto nevyhráždil. Každé ráno očakával pohovor a následný vyhadzov, no napriek tomu sa každý deň domov vracal rovnako spokojný ako predošlý večer. S jeho prácou boli všetci na výsosť spokojní, najbližší kolegovia ho dokonca volali „Zázrakom“. A to aj napriek niekdajším milostným vzťahom s budúcou pani Barletovou.

„Ak chceš vedieť, čo si myslím – vďačím za to len a len tomu, že sa na mňa jednoducho vybodol.“

„To je možné,“ potvrdila som jeho hypotézu.

„Ak si pamätáš – tesne pred tvojím odchodom ma David zbadal vo dverách tvojej kancelárie. Považoval ma vtedy za stážistu. Takže až mu dôjde, že som tvoj bývalý...“

„Lenže zatiaľ aspoň dostávaš na konci každého mesiaca výplatu,“ nešťastne poznamenala Sophia. Jej nádej stať sa tanečnicou sa ešte viac scvrkla.

„Ale veď ja sa nestážujem!“

„O sociálnych pomeroch, čo vládnu v Barlet Group, by sa ale dalo rozprávať. Mám pravdu?“

Louisov príchod nás prekvapil; nikto z nás ho totiž nepočul prichádzať. Rozbehla som sa mu naproti. Pobožkal ma spôsobom, ktorý sa mi videl príliš intímny. Ako som už spomenula, ešte som si nezvykla predvádzať našu lásku na verejnosti.

Fred síce aj naďalej vďačil môjmu novému druhovi za zohnanie práce, ale vzťahy medzi oboma mužmi opäť ochladli vo chvíli,

keď Louis zaujal miesto po mojom boku, čo kedysi patrilo Fredovi. Môj bývalý jednoducho obrátil stránku, nedával žiarlivosť najavo, bolesť z nášho rozchodu skrýval. Napriek tomu v ňom rezonovali rozpaky. Cítili sme ich všetci.

„Nie je to pre mňa žiadny kriminál...“ minimalizoval svoje pôsobenie v BTV. „Zažil som už horšie.“

K tomuto všetkému sa ešte pridružila skutočnosť, že Fred plnil funkciu akéhosi dvojitého agenta. Bol naším priateľom a zároveň aj Davidovým zamestnancom; videl do karát obchodných záležitostí Barlet Group. Louis mu to mohol len závidieť. A dával to patrične najavo.

„Aké sú teda podnikové novinky? Koketuje David stále s Kórejčanmi?“

„Vieš, ja nepoznám všetky božie tajomstvá. Jedinou horúcou novinkou je návrat Simonciniovej...“

„Alica?“ vykrikla som až príliš nahlas.

„No aj tak ešte nikto nevie, do akej funkcie vlastne nastúpi.“

„David ju už uviedol do jej pôvodnej pozície,“ povedal Louis.

„Áno... Na riaditeľstve pravdepodobne hrajú *škatulky*, *hýbte sa*.“

„Sú baby, ktoré s chlapmi nespávajú len tak!“ postáždžovala si Sophia.

Vražedný Alicin pohľad, aký na mňa pred chvíľou vonku vrhla, konečne nadobudol zmysel.

„Myslím však, že oficiálne ešte nič neoznámili, je tak?“ spýtal sa znepokojene Louis.

„Uhm. Ale po chodbách sa šepoce, že David chystá malú tlačovku. Skôr pre bulvárne plátky než pre ekonomické médiá.“

„Kde sa bude konať?“

„Určite nie vo veži. Inak by už všetky poschodia boli v bojovej pohotovosti.“

Nové zazvonenie dalo bodku za Fredovými dôvernými informáciami. Za sklom vchodových dverí sa objavil Ysiam. Usmieval sa nežne, nevinne. Hotelový poslíček držal v rukách veľkú bublinkovú obálku. Nemal na sebe obligátnu livrej. Znamenalo to, že k nám prichádza vo voľnom čase.

„Dobrý deň, slečna.“

„Dobrý deň, Ysiam. Prosím, poďte ďalej.“

Odmietol ostýchavým pohybom ruky a podal mi balíček. Očividne sa ho chcel čo najrýchlejšie zbaviť.

„Ach nie, nie, len som vám priniesol poštu.“

„To je milé, ďakujem.“

Keď sa moji asistenti znovu pustili do práce, Ysiam sa zberal na odchod. Tentoraz pomáhal Sophii a Fredovi aj Louis, teda pokiaľ mu to dovoľovala jeho zmrzačená noha. Keď sa do toho pustíme všetci spolu, skončíme rýchlo.

Skôr ako som sa k nim vrátila, chvíľočku som postála sama s obálkou. Mechanicky som ju otvorila. Už niekoľko mesiacov mi preposielali poštu z Nanterre i zo sídla Duchesnoisovcov do Hotela des Charmes. Pán Jacques vzal iniciatívu do vlastných rúk s jemu príslovečnou láskavosťou a všetku poštu presmeroval do hotela.

Rýchlo som prebehla kôpku účtov, reklamných letáčikov a obchodných ponúk. Nič dôležité. Moju pozornosť prilákala až posledná obálka.

Slečna Lebourdaisová
SAS Les Charmes
rue Jean-Baptiste Pigalle 55
75009 Paríž

Musí to byť omyl. Nepoznala som totiž žiadnu slečnu Lebourdaisovú, ktorá by pracovala v Hoteli des Charmes. Nepochybne ide o sekretárku alebo účtovníčku, ktorá s klientelou nie je v kontakte.

Obálke som prestala venovať pozornosť, odložila som ju na mahagónovú poličku s tým, že ju vrátim Ysiamovi, až sa tu nabudúce zastaví.

Félicité sa vrátila z prieskumnej výpravy a začala sa mi obtierať o nohy. V jej spokojnom pradení som začula čosi ako: bude nám tu spolu dobre. Chcela som tomu uveriť.

3.

12. mája 2010

Môj partner nestanovil ani počet, ani rozsah skúšok, ktoré pre mňa chystal, no vedela som, že ma bude posudzovať podľa iniciatívy a schopnosti podriaďiť sa jeho požiadavkám. Čím viac ho budem prekvapovať, tým viac kladných bodov získam, tým skôr skončí *moje* vzdelávanie a Louis mi bude patriť celý, stane sa väzňom mojich rúk, môjho bruška i pohlavia, ktoré je už aj tak otvorené dokorán, túžiace len a len po ňom.

Kým som čakala na ďalšie epizódy nášho spaľujúceho príbehu, v dome slečny Marsovej sa začínal rušný život. Ťažko som si zvykala na takéto sofistikované prostredie nabité históriou. O to viac, že vo vedľajšom sídle David skombinoval prvky minulosti s požiadavkami prítomnosti. Potrvá možno celé mesiace, než sa tu začnem cítiť ako doma. Sophia si vďaka bohu často našla zámienku na návštevu a svojou láskavou prítomnosťou vniesla do domu pohodu. Výrazne tým prispela k mojej aklimatizácii.

„Zásnuby?“ zvolala s otvorenými ústami, keď som jej prezradila svoj plán.

„Len Louis a ja. Žiadni hostia.“

„Áno, to som pochopila, ale aj tak...“

Na tvári sa jej vystriedala celá škála pocitov – úžas, radosť, trocha závidia a nepochybne aj žiarlivosti.

„Ach, pokiaľ ide o zásnuby... Už si počula o najslávnejších zásnubách roka?“ spýtala sa.

„Čo tým myslíš?“

Félicité, ktorú zrejme prilákali naše hlasy, sa objavila vo dverách salónika, kde som pri inauguračnom večierku videla súložiť niekoľko párov. Najskôr sa mi obtrela o nohy, potom mi vyskočila do lona.

„Máš vo svojom paláci prípojku na internet?“

„Samozrejme,“ odvetila som a pokrčila plecami. „Existujú isté detaily, ktoré nám napovedajú, že nežijeme v devätnástom storočí.“

„Tak prines notebook. Chcem ti ukázať čosi bláznivé.“

Zhodila som Félicité, celú nespokojnú, že musí tak rýchlo opustiť mäkký brlôžok môjho lona, šla som po počítač a zapla ho. Naskočil okamžite.

„Super. Teraz daj do vyhľadávača David Barlet a Alica Simonciniová,“ navigovala Sophia.

„Čo tí dvaja zase vystrájajú?“

Obrazy oboch milencov, ktoré som videla na čiernobielym monitore, sa mi vo vlnách vracali. Od toho večera zostali kovové dvere vedúce do suterénu – do mučiarny, ako to nazvala Sophia – hermeticky uzavreté. Zdôveril sa David Garchey Louisovi, akej hrubej chyby sa dopustil?

„Uvidíš. No pohni, klikni na to.“

Na obrazovke sa vďaka vyhľadávaču objavilo množstvo odkazov. Na prvom z nich, opatrenom titulkom, sedeli naše hrdličky v objatí na pohovke, ktorú som veľmi dobre poznala.

„Teraz klikni na video.“

„Na ktoré?“

„To je jedno. Práva predali výhradne *Paris Match*. Je to na nete už od rána.“

„*Paris Match*? Ale veď nemali usporiadať oficiálnu tlačovku?“

„Veď práve... To je divné. Klikni na to, moja, no tak.“

Prstom trasúcim sa skôr od zvedavosti než od znepokojenia som klikla na video.

Po reklame sa na obrazovke zjavilo farebné logo slávneho týždenníka. Vzápätí som spoznala miesto, kde sa video nakrúcalo: salón sídla Duchesnoisovcov, nemala som o tom najmenšie pochybnosti. Alica sedela vpravo, vzpriamená ako Amazonka, s nohami pod sebou. Strnulo sa usmievala a jej plavá hriva sa zdala ešte uhladenejšia než kedykoľvek predtým. Kaderník i maskér si evidentne dali na nej záležať. Aj David sa usmieval. Ako vždy mal na sebe dokonalý oblek a bledoružovú košeľu s rozopnutým golierom. Okrem toho vyzeral viac opálený než obyčajne.

Vtom sa ozval reportérov hlas.

„David Barlet, prečo ste si dnes pozvali do vysielania Alicu?“

„Jednoducho preto, aby som potvrdil náš vzťah. A tiež preto, aby som všetkým ukázal, že...“

Naklonili sa k sebe a letmo sa pobožkali.

„... že je to vážne,“ doplnila ho Alica.

„Môžem sa vás opýtať, ako dlho...“

„Sme spolu? Päť mesiacov,“ odvetil David.

„Čoskoro už šesť,“ dodala blondínka. „Pravda, chrobáček?“

Usmiala sa ešte sladšie. Potom Davida dôverne uštipla do nosa. Takéto gestá robí človek zväčša v súkromí.

Nebolo to len na smiech, a trochu nemiestne, bolo to priam groteskné.

„V takom prípade nebude azda nevhodné spýtať sa vás, či máte nejaké *plány*?“

„Vaša otázka nie je nevhodná,“ povedal David. „Áno, chceme sa zviať. Čoskoro.“

„Skvelá novina!“ zahlaholil reportér mimo obraz. „Blahoželám.“

„Ďakujeme,“ odvetili obaja naraz, pritlačili sa k sebe a načasovane sa objali.

Potom nasledovalo niekoľko záberov z rôznych miestností domu – David s Alicou predstierali obchodné rokovania, prehrabávali sa v šperkoch, čo už na prvý pohľad vyzerali nesmierne draho, bozkávali sa na krk a objímali okolo pása. Napokon sa opäť zjavil záber salónu. Mal titulok – Chrobáček.

„Myslím však, že nám chcete oznámiť ešte jednu novinu. Však, David?“

„Áno, máte pravdu. Alica nie je len žena, ktorú milujem. Je zároveň bravúrnou mediálnou profesionálkou, jednou z najkompetentnejších žien, s akými som sa počas kariéry stretol. Naši spoloční známi vedia, že sme sa zoznámili práve v tomto kontexte.“

„V BTV, kde Alica zastávala funkciu marketingovej riaditeľky, mám pravdu?“

„Riaditeľky *medzinárodného* marketingu,“ trochu dotknuto opravila reportéra Alica.

„A o niekoľko dní sa na tejto televíznej stanici, ktorá je čerešničkou na torte Barlet Group, Alica stane mojou pravou rukou vo funkcii zástupkyne generálneho riaditeľa. Som presvedčený, že v pláne vybudovať z BTV to, čo si zaslúži, mi Alica bude veľkou oporou.“

„Čo si zaslúži? Čo to znamená?“

„Chcem z BTV vybudovať prvú spravodajskú stanicu v Európe.“

Románik s Christopherom Haynesom je, zdá sa, zabudnutý! K prepusteniu bez nároku na odstupné nikdy neprišlo. Prejaviť pred kamerou takúto stratu pamäti, a ešte k tomu bez jediného mihnutia oka, je hodné veľkého herca.

Sophia natiahla ruku a autoritatívne stisla tlačidlo pauza.

„To je hotová nočná mora, čo?“

„Áno...“ pripustila som. Cítila som čosi medzi šokom a rozjarenosťou.

„Keby si len vedela, ako si z nich utáhajú na sociálnych sieťach! Sú ľudia, ktorých to šokuje, iní sa im posmievajú. No na frak im dávajú všetci rovnako. Fred mi dokonca povedal, že odbory budú od Davida požadovať vysvetlenie, prečo vrhol na Barlet Group takéto zlé svetlo.“

Spôsob, akým ma kedysi David požiadal o ruku, ktorý hraničil s dobrým vkusom, mi len dokazoval, že je to muž, čo sa nevyhýba ani gýču, ani pátosu. A že aj keď má celú škálu diplomov a masťné konto v banke, je schopný predvádzať sa ako plážový povaľač vo vietnamkách.

„Počkaj, je predsa jasné, že za toto môže ona. Pozri, ako sa tá hlu- paňa naparuje! Je z toho celá hotová! Tvári sa ako hovno na palici!“

Sophia to celkom dobre vystihla. No aj tak som sa nemohla zbaviť podozrenia, že hlavné slovo v tomto divadielku má môj bývalý snúbenec. Mala som nástoľčivý pocit, že napriek tejto smiešnej, strnulej show sa David ani zďaleka nevyrovnal s naším minuloročným fiaskom. A čím viac tlačil na pílu, tým viac som bola presvedčená, že jeho verejné vystúpenia sú určené mne, iba mne, žene, čo mala toľkú bezočivosť, a odvrhla ho. Že chce v prvom rade namieriť prst na mňa. Že chce nahlas a verejne vykričať, že on taký nie je.

Koho chce týmto divadielkom oklamať?

Odmietla som zodvihnúť hodenú rukavicu a pustiť sa do súboja s Napoleonom a s Joséphine tejto operetky... Nič to však nemenilo na situácii – pokiaľ nechceme, aby nás títo dvaja predbehli, mali by sme s Louisom dať nášmu vzťahu patričnú formu. Aj keby to malo ostať len medzi nami, aj keby sme to mali držať v tajnosti. Povedala som už Sophii, že chystáme zásnuby?

Mala by som ich zorganizovať čo najskôr. Vďaka cisárskemu páru som si spomenula na Malmaison. Odtiaľ už nebolo ďaleko k samotnému nápadu. Bola to však úplne iná verzia Malmaisonu...

„Kam ideme?“ spýtal sa znepokojene Louis. Na očiach mal pásu; bez okolkov som ho posadila na zadné sedadlo limuzíny. „Môžem vedieť, akú omáčku ste mi na dnes navarili, drahá?“

„V žiadnom prípade, drahý. Nechcete predsa vedieť menu dopredu, pravda?“

Pobavený tím, ako som chytila opraty do vlastných rúk, si nechal poslušne odobrať paličku, dokonca sám nastavil zápästia, aby som mu ich zviazala.

„Richard,“ obrátil sa veselo na svojho šoféra, „nevrav mi, že ty sa na tomto scenári nepodieľaš.“

Áno, Richard sa na tomto scenári podieľal – možno i viac, ako si Louis vedel predstaviť. Od chvíle, keď som oficiálne vstúpila do života jeho zamestnávateľa, moje vzťahy sa so šoférom Richardom výrazne zlepšili. Bolo by síce prehnane tvrdiť, že sa ku mne začal správať milo, no zistila som, že je kedykoľvek pripravený poslúchnuť akýkoľvek šéfov príkaz a že je Louisovi bezvýhradne oddaný. Preto mi vyšiel v ústrety, keď som mu vysvetlila svoj plán: uniesť Louisa a odviesť ho do izby cisárovnej na prvom poschodí severného krídla zámku Malmaison. A postarať sa o to, aby naša obeť počas celej cesty neuhádla jej cieľ. Ani to, čo tam naňho čaká.

Nerátali sme však s Louisovými bystrými zmyslami, ani s jeho schopnosťou vydedukovať smer.

„Vchádzame do druhého tunela, medzi nimi je most...“ uvažoval nahlas, keď sme prešli Neuilly-sur-Seine. „Počkajte, počkajte... teraz mierime na Malmaison, pravda?“

Akoby sme sa s Richardom dohodli, neodpovedali sme mu na jeho otázky. Nemalo zmysel hrať sa na zima, zima, teplejšie, zhoríš alebo použiť iné žartíky, čo by ho mohli priviesť na stopu. Aj tak už priveľa uhádol.

Tak či tak, bol to malý zázrak – Louis netušil, že som použila jeho vzácny adresár, z ktorého Richard vytiahol potrebné údaje, aby som

mohla zariadiť všetko potrebné. Stačilo niekoľko telefonátov – do Národného múzea Napoleona Bonaparta, na radnicu v Ruell-Malmaison, na riaditeľstvo Štátneho zámku Malmaison a napokon niekoľkým úradníkom a poskokom, ktorých som musela podplatiť – a pred nami sa ako zázrakom otvárali všetky nedostupné brány i zamrežované vráta, naša limuzína cez ne kĺzala ľahučko ako v rozprávke.

Až do zajtrajšieho rána sme mali celú hlavnú budovu len a len pre seba. Musela som, samozrejme, podpísať záruky a vysoké poisťky na nepredvídateľné prípady, aj keď, pochopiteľne, s takouto nepríjemnou eventualitou v skutočnosti nikto nerátal.

„Štrk! Ideme po štrku!“ zvolal Louis.

Limuzína skutočne prechádzala širokou alejou lemovanou tvarovanými tujami, za ktorými sa vlnil anglický park s množstvom pestrofarebných kvetov a upravené plochy sa striedali s neupravenými.

Aj ja som bola pripravená rozkvitnúť, prichystaná na divokú explóziu zmyslov i na to, že konečne vyklíčia púčiky rozkoše, ktorou ma Louis vysádzal po celý rok. No z pocitu zodpovednosti, že teraz budem naše túžby riadiť ja, mi v žalúdku vyrástla hrča a dráždila ma tam už niekoľko dní. Zároveň však vo mne podnietila túžbu, zasiala mi do útrobov množstvo necudných predstáv i prekvapivých obrazov.

„Mlčte, pane,“ šepala som Louisovi do ucha. Snažila som sa, aby môj hlas znel čo najzmyselnejšie. „Mlčte... lebo vás budem musieť hneď a zaraz potrestať!“

Môj pálčivý sľub mu na tvári vylúdlil detský úsmev. Vedel, že čakanie bude ťažké a dlhé, no rozkoš o to intenzívnejšia.

Vystúpil z auta so zviazanými očami. Pristúpili sme k nemu a odvedli ho až k drevenej napodobenine tureckého stanu, kadiaľ sa vchádzalo dovnútra.

Vo vestibule s vysokými stĺpmi z červeného mramoru sme sa vydali doprava, prešli elegantnou biliardovou sálou a cez dvojkridlové dvere sme vystúpili na schodisko vedúce na poschodie. So šoférom Richardom sme si predtým tieto miesta prezreli, aby v rozhodujúcom okamihu všetko klaplo. Rozhodujúci okamih práve nastal.

Izba cisárovnej sa nachádzala na mieste, kde sa schodisko láme do písmena L. Museli sme zľava obísť kruhovú miestnosť a potom prejsť pompéznyimi presklenými dvojkridlovými dverami, v ktorých sa tá obrovská manéž so šestnástimi stranami odrážala a pôsobila tak ešte monumentálnejšie.

Pomohla som Louisovi prekročiť drevené zábradlie, cez ktoré sa normálni návštevníci nedostanú a musia zostať pod dvoma veľkými oknami. Potom som ho posadila na jednu z malých červených pohoviek s veľkým, zlatom vyšívaným písmenom J. Na úzkom egyptskom stolíku z mahagónového dreva zdobeného zlatom na nás čakala fľaša vychladeného šampanského, dva štíhle poháre, cukrovinky, pusinky a sušienky. Presne také, aké Louis zvykol posielat Maude.

„Prestanete už s tými infantilnosťami? Dovolíš mi zložiť si pásku?“

„Počkaj, ešte nie! Ešte chvíľu...“

Prepustila som Richarda – vytratil sa rýchlosťou na jeho mohutnú postavu skutočne udivujúcou –, zatiahla som dvojité závesy a začala sa vyzliekať. Nešlo o naplánovaný striptíz. Prekvapenie, čo som prichystala Louisovi, ďaleko prekonávalo úlohu bežnej striptérky.

Vo veľkom zrkadle som si overila, či sa atrament nerozmazal. Potom som dala Louisovi signál, na ktorý už netrpezlivo čakal.

„Môžeš otvoriť oči.“

Dlho sa na mňa díval, bez slova, očividne nadšený z toho, čo vidí.

„Môj kvet,“ zašepkal.

Mal pravdu – stala som sa kvetom. A ešte akým kvetom! Po nohách i po bokoch sa mi vinuli stonky, ktoré mi na bruchu a na ňadrách rozkvitali do ružových a červených púčikov. Všetko bolo prevedené v živých farbách, v líniiach zvýrazňujúcich moje obliny, dodávajúcich im nečakaný vzhľad.

Pokiaľ som akceptovala to, čo by sa mi predtým zdalo trochu pochabé alebo dokonca prehnané, tak len preto, že som sa mu celé mesiace otvárala ako kvet v skleníku Hotela des Charmes, kde sa naša láska rozvíjala, zalievaná jeho semenom.

Doobeda nad mojím telom strávila Sophia niekoľko hodín. Snažila sa reprodukovať motívy, čo sme spolu vybrali. Krehké arabesky stoniek a rozkvitnutých okvetných lístkov. Zvládla všetky jemné nuansy tak dokonale, že sa celé moje telo premenilo na obrovskú kyticu.

Prvá hodina. Rozviazanie kytice.

Pomocou jemnej bavlnenej handričky a hydratačného krému ma Louis celú prvú hodinu odhaľoval, zbavoval vrstiev a postupne zo mňa zmazával kvety. Atrament, ktorý vybrala Sophia – jeho kvality si vyskúšala pri jednom zo svojich vystúpení –, zmizol okamžite, akoby sa pri dotyku odličovacieho mlieka vyparil. Z Louisovho

upretého pohľadu som poznala, že zbavovanie môjho tela rastlinnej šupky mu spôsobuje nesmierne potešenie – akoby ma videl prvý raz.

„A čo potom?“ spýtal sa, keď sa mi pustil do širokého poľa kvetov na bruchu a na prsiach.

„Čo potom? Máme predsa deväť hodín, aby sme nechali jeden druhého rozkvitnúť.“

„Chceš sa milovať ako Joséphine, uhádol som?“

Nemohla som pred ním nič utajiť. Pred ním teda nie.

Joséphine de Beauharnais urobila z Malmaison dokonalú schránku svojich kvetinových vášní. Rozkvitnutý raj pripomínajúci jej rodný Martinik.

Pohyby môjho muža boli ľahučké, no napriek tomu metodické. Každú nasledujúcu časť môjho tela odhaľoval s jemnosťou archeológa, ktorý objavuje poklad. Ako štetec používal rožtek látky. Štekľilo ma to, chvela som sa, niekedy som dokonca mala chuť zavzdychať. Odhaľované časti sa zatvárali, aby sa mohli vzápätí rozvinúť do nových okvetných lístkov kolísajúcich sa vďačnosťou.

Druhá hodina. Ovonievanie mojej kvetinky.

Len čo sa jeho ruka priblížila k mojim pootvoreným pyskom, odstrčila som ho; veď sme mali pred sebou celú noc. Túto predohru rozkoše som sa snažila čo najviac predĺžiť. Osvojiť si trpezlivosť záhradníka, nechať vzrušenie bujniť v rytme noci, čerpať zo žriedla našej fantázie, nezničiť ju uponáhlaným prirážaním bokov, rešpektovať naše prirodzenosti.

„Ovoňaj ju... Rozprávaj sa s ňou.“

Vzal ma do náručia a odniesol na posteľ. Ľudia zo zámku ma požiadali, aby sme sa v posteli správali opatrne. Pamiatkar múzea potvrdil, že posteľ je pôvodná, a skutočne v nej spávala Joséphine. Louis ma na ňu položil bokom ako v spomalenom filme a zaboril si tvár medzi moje stehná.

Vklízol mi nosom do ružičky, dlho a nežne ju ovoniaval, vychutnával si jej prirodzenú vôňu, jej kyslasté, pižmové podtóny, čo som sa v posledných dňoch pokúšala uchovať tým, že som sa umývala len čistou vodou. Moje prirodzenie sa teda nachádzalo v prirodzenom stave.

„Zbožňujem tvoju vôňu... Mohol by som takto tráviť celé dni,“ zveril sa mi. Bolo to vôbec prvýkrát, čo takého dačo povedal.

Nie som teda sama, kto si z intímnej vône urobil fetiš. Tento objav sa vo mne rozvinul ako motýľ, naplnil ma neopísateľnou dôverou. Odteraz sa už nemusím báť, že by ku mne privoniaval len z donútenia. Budeme sa môcť oňuchávať ako dva vyhľadované psy, a bez zábran sa o tom aj slobodne zhovárať.

Lenže Louis nevedel, že okrem literatúry, čo mi odporučil, som na svojich samotárskych potulkách do kníhkupectva La Musardine objavila i niekoľko iných – veľmi poučných – dielok. Bol medzi nimi aj text istého tajomného autora zo začiatku dvadsiateho storočia, ktorý si hovoril E. D. Napísal erotickú perlu s názvom *Odor di femina*.

Tento krátky románik s podtitulom *Prírodné lásky* popisoval príbeh muža, ktorého začali nudiť fádne mestské pohlavia bez vône, a tak sa vybral na vidiek pátrať po oveľa autentickejších intímnych pachoch.

„Chcel by som mať nos voňavkára, aby som mohol extrahovať tvoju šťavu a vyrobiť z nej parfum,“ šepkal Louis.

Akoby ma chcel o tom ešte raz uistiť, stíchol a zaboril sa mi do štrbinky. Strčil si do nej tvár ako šteniatko, natrel sa mojou priehľadnou voňavou šťavičkou. Potom na okamih zdvihol hlavu, aby ucítil vôňu, čo mu ostala na hornej pere. Vzápätí pokračoval v útoke na moje tajomné vône. Na moju obrovskú radosť sa nimi opájal až do zbláznenia.

Tretia hodina. Trhanie okvetných lístkov.

Veľké a malé pysky, hrádza medzi mačičkou a zadočkom... opustené ratolesti ženských lások. Ktorý muž vám bude z času na čas pozorne a zároveň zručne obrábať tieto jemné slizničky? Tieto jedinečné čiastočky?

Môj. Môj muž.

Brušká jeho prstov, také hodvábne... Špička jeho jazyka, taká presná... Mojim zmyselným záhybom dával presne to, čo potrebovali. Ženské pohlavie je dokonalou rastlinkou. Žiadny muž nemôže tvrdiť, že ho pozná, ak sa pri ňom nedokáže zdržať, ak si nedá tú prácu a starostlivo nepreskúma všetky jeho zákutia a priehlbiny, jeho rôznorodú štruktúru, ktorá je v neprestajnom pohybe, ktorá sa nafukuje či roztahuje, ktorá sa kúpe v pošvovej sekrécii, ktorej komponenty sú sotva rozoznateľné jeden od druhého. Na to všetko potrebuje muž čas. Ja som mala jedno, Louis zas mal to druhé.

Podchvíľou mi medzi palcom a ukazovákom trel záhyby kože, zablúdil až nahor ku klitoris, a vzápätí zišiel dolu k ritke. Pri každom pohybe sa mi po vonkajších rodidlách šírila vlna rozkoše.

Čím ďalej tým viac som cítila potrebu, aby do mňa bez otáľania vnikol jedným alebo dvoma prstami. No zakaždým, keď po mne prešiel, som v sebe našla silu, aby som tomu odolala a sústredila sa na jemné, prchavé pocity.

V predohre sme pokračovali už tri hodiny, sústreďovali sme sa na spojenie našich tiel. Každý pohyb, i ten najzdržanlivejší či najohraničenejší, ich prepájal tesnejšie než kedykoľvek predtým. Medzi nami prúdil elektrický prúd. Až keď v miestnosti nastala tma a vygumovala naše rysy a siluety, až potom sme sa rozhodli zasvietiť. Uprednostnila by som diskrétnejšie osvetlenie sviečkami, ale pretože boli steny čalúnené, pamiatkar nám to oficiálne zakázal.

V trochu ostrom svetle sme pokračovali v diskrétnom vyvádzaní, ukrytí v záhyboch červeného saténu. Louis sa tak veľmi sústredil na nenáhlivé rozkvitanie mojej kvetinky, že v tom našiel nový zdroj nadšenia.

„Akoby si vyžarovala svoje vlastné svetlo!“

Podobne ako svetielkujúce rastlinky, aj z môjho kvietku vychádzala dúhová žiara. Keď Louis zdvihol tvár od mojich stehien, videla som, ako ho ožaruje moje vnútorné svetlo.

Štvrtá hodina. Zber peľu.

Naše ruky a telá sa prelínali, ako keď človek miesi hlinu. Pod ich dotykmi tíško klíčila rozkoš, akú sme nikdy predtým nepoznali. Pocity tryskali odšadiaľ, niekedy boli sústredené do jedného kúsoka našej pokožky, inokedy prúdili zo všetkých horizontov naraz – z bradaviek, z pier, z brúch, zo zadkov, z jazykov.

Túžba bola príliš silná a mne sa videlo, že pomaly nad všetkým strácam kontrolu. Prestali sme sa správať rozumne a civilizovane, a ponechali sme voľné pole našim túžbam zoradeným a obrobe-
ným ako francúzska záhrada.

Nezbedne som ukázala na svoj klitoris a prikázala:

„Postaraj sa oň... Cucaj ho.“

Urobil to lepšie než ktokoľvek iný, dokonca lepšie než to doteraz robieval on sám. Dokázal úžasne spomaľovať, každej etape sa venoval tak dlho, ako mal; bolo to na zbláznenie.

Jazykom sa začal ľahučko dotýkať čiapočky; pocítil vypuklinku citlivej gombičky. Mala som pocit, že ju postupne nafukuje, že moja gombička pri každom vlahom dotyku nadobúda na objeme, gram po grame, ako v spomalenom filme, kde môžete pozorovať postupný rozkvet okvetia.

„Do úst. Vezmi ho do úst,“ prosíkala som, keď sa kopčeku venoval už niekoľko minút.

Našpúlil pery a začal moju gombičku vtahovať ústami. Najskôr pomaly, potom čím ďalej rýchlejšie. Vôbec ho pri tom netrápilo, že mľaská a saje nahlas. Vzrušovalo ma to. Necmúľal ho ako obyčajný bonbón. Zakaždým, keď vtiahol klitoris do úst, olízal ho jazykom, snažil sa nadvihnúť čiapočku a dostať sa do priameho kontaktu so žaluďom. Manéver musel vykonať rýchlo, čo sa mu nie vždy podarilo, no Louisovo cmúľanie aj tak patrične odmenili explózie v mojom podbrušku. Zakaždým som nadvihla boky, zakaždým sa mi z hrdla vydral dlhý, neovládateľný ston.

Behom štvrtej hodiny som mala tri či štyri orgazmy. Doprial mi medzi nimi len krátky oddych. Dost' dlhý na to, aby som sa spamä-

tala, aby sa môj klitoris upokojil, než bude Louis pokračovať v lízaní, než prejde do útoku a vyčerpá mi telo nespočetnými variáciami dotykov. Z dobrého zrna a z dobrej pôdy štedro polievanej a vystavenej blahodarným slnečným lúčom vzklíči ten najkrajší kvet rozkoše.

Piata hodina. Hladenie stonky.

Neverte však, že by som naše zasnuby chápala jednostranne – ako keby som mala rozkviatať len ja. Zámok už zahalila tma a zvieracia ríša spustila nočnú symfóniu. Vtedy som sa rozhodla, že teraz sa za odmenu musí kvietok postarať o záhradníka.

Louis bol ešte kompletne oblečený, tak som ho začala vyzliekať – pomaly, vrstvu po vrstve. Keď zostal napokon nahý, posiala som mu tetovanie bozkami, napila sa z jeho nevysychajúcej tekutiny a nasala večné motívy, ktoré akoby vygumovali tie moje. Cítila som, ako sa pri dotyku mojich pier chveje.

Moje pery. Behom nášho dobrovoľného väzenia v Joséphininej izbe v Hoteli des Charmes na ne napísal ódu, dokonca mi tú báseň venoval ako heraldické heslo. Báseň oslavujúca túto časť ženského tela, čo sa v renesancii často objavuje na heraldických znakoch. Díval sa na model a o pár minút napísal:

*Pery nad moje ústa sklonené,
Pery na moje telo kladené,
Pery, čo nepoznajú prehru ani šok.*

*Pery zmyselné, pery splatné na úrok,
Pery chtivé rozkoše za búrok.*

*Pery, telá kvetov,
Pery, večné dary.
Pery, čo ma bozkávajú.
Pery, čo naveky prekvitajú.*

Pery, neokúsate všetko vari?!

Louisov básnický talent som nemala, ale mala som otvorené ovocie, čo tak šialene miloval.

Svoje pery som kládla všade tam, kam chcel – ako ozvenu veršov. Náročky som si ich poriadne navlhčila, stískala si ich – aby som z nich vytlačila čo najviac šťavy. Môj malý trik ho vzrušil, všimla som si to. Zvyčajne bol veľmi pokojný, ale teraz bol netrpezlivý; na moje pery dostal obrovskú chuť.

Keď konečne pohltili koniec jeho žalúda, myslela som, že sa udusí. Otvoril ústa dokorán, snažil sa nabrať do pľúc tak prepotrebný vzduch.

„Áno...“ vykrikol. Nič viac len áno.

Po roku v jeho službách už presne vedel, čo dokážu moje ústa, keď sa uzavru nad jeho zdureným pupencom, okolo jeho stonky, ako ju zmáčajú – až po semenníky. Napriek tomu sa mi ho v ten deň podarilo prekvapiť. Vymyslela som tisíce variácií, tisíce originálnych spôsobov, ako prispôbiť pery jeho údu, ako ho pumpovať, ako ho cmúľať, ako ho hltáť, stískať a objavovať jeho štruktúru – štruktúru Louisovho mužstva.

„Už budem!“ vykrikol pridusene.

Nechcela som, aby sa mi vystriekal do úst. Tentoraz nie. Rýchlo som teda zaklonila hlavu, chytila ho za zadok a pritisla k sebe.

Louisove spermie zúrodnili moju hrud'. Namiesto čiernych kvetov, ktoré zmazal, na ňu teraz maľoval biely motív. Škrvna sa mi pomaly šírila po koži, stekala pomedzi ňadrá, vlievala sa do priehlbínok na krku a rozvíjala svoje okvetné lístky.

Šiesta hodina. Založenie záhonu.

Šiestu hodinu sme sa objímali. Spomalili sme, milovali sme sa v klasických polohách. Bola hlboká noc, zmocnila sa nás mierna únava. Aby sme dokázali bojovať proti apatii a závanom spánku vznášajúcich sa vo vzduchu, zaradila som do programu niekoľko inovácií. Všetkým zvoleným pozíciám sme dávali názvy kvetov alebo sme ich ku kvetom prirovnávali. Tak sme menili polohy pripomínajúce lotos, kvet ruže, orchideu či lianu. Pri tej poslednej sme sa natiahli vedľa seba, pritlsli jeden k druhému a navzájom si preplietli údy.

V tomto výnimočnom milovaní sa rastliny neobjavovali len v názvoch, spočívali predovšetkým v plynulosti a v extrémnej pomalosti. Louis do mňa nevníkal ani rýchlo, ani násilnícky, jeho pohyby skôr pripomínali povrchové sondy na pláštiku mojej mačičky. Akoby ma svojim hladkaním bral do náručia. Semeno v ňom stúpalo pomaly, pomaličky, až prešlo do mňa.

Vydržať milovať sa celú hodinu, krotiť nadšenie, držať na uzde orgazmy a ležať takmer bez pohybu v objatí je obrovská výzva. Postupný prechod rozkoše z jednej túžby do druhej...

V tom bolo tajomstvo tejto techniky. Podobne ako vo veľkých prírodných cykloch, ani tu sa nič nestrácalo. Orgazmus, ktorý si

užíval jeden z nás, živil rozkoš toho druhého, znovu a znovu rozkvital do vášne.

Chvíľami som sa uspokojila tým, že som zvierala vagínou jeho pohlavie alebo som sa započúvala, ako vo mne pulzuje. Keby som to vedela a mala na to silu, napísala by som o tom báseň. Pre Louisa.

Siedma hodina. Zúrodňovanie pôdy.

Richard, na ktorého som takmer zabudla, a ktorý mi prisľúbil, že ostane na mieste, zaklopal na dvere susednej izby, nazývanej aj cisárovnina bežná komnata, a nazrel dovnútra. V rukách niesol striebornú tácku a šálky, kanvicu na kávu, zákusky a sušené ovocie.

„Niečo na posilnenie?“

Jeho ponuku sme prijali so spokojnými vzdychmi. Tácku položil na egyptský stolík, z ktorého upratal zvyšky predošlého jedla, a rýchlo sa vzdialil. Obslúžili sme sa hltavo, bez slova.

Keď sme sa vrátili do postele zdobenej dvoma obrovskými pozlátenými labuťami, myslela som, že zaspíme. Lenže Louis si priložil ústa k môjmu uchu a ja som pochopila, že mi chce povedať čosi dôležité.

„Milujem ťa...“

Nemýlila som sa. Pokiaľ David takéto prehlásenia rád zneužíval, Louis bol na ne veľmi skúpy. Myslím, že niečo také mi povedal vôbec prvýkrát.

„A tak veľmi ťa milujem preto, lebo ma neprestávaš prekvapovať.“

Prvú časť vety som prijala ako trofej, druhú ako katalyzátor našich budúcich hier. Miloval ma kvôli smelosti a ja som zas mala

príležitosť dokázať mu, že sa vo mne nesklame. Jeho prehlásenie som prijala mlčky, s novou salvou bozkov. Objala som ho nohami, rukou som mu prešla po zadku a uchopila mu úd.

Už si presne nepamätám na slová, čo sme si v tej chvíli povedali. Viem len toľko, že sme sa zhovárali o vážnych veciach, najmä o našej svadbe. Louis sa zmienil o predmanželskej zmluve, a tiež o tej, čo pre mňa pripravil David. Medzi dvoma zívnutiami som v sebe našla silu Louisa poprosiť, aby našu predmanželskú zmluvu vypracoval rovnako, ako doktor Olivo vypracoval tú predchádzajúcu, a aby ju potom doručil doktorovi Whurmanovi, maminmu notárovi.

Niektoré rastlinky rodia len kvety. Ale sú i také, na ktorých nerastie nič, alebo len tŕne.

Ôsma hodina. Zmeny ročných období.

Ôsma hodina bola najťažšia. Počas nej kvitlo najmenej kvetov, boj proti spánku bol navzdory množstvu vypitej kávy najťažší. Vonku padala na kvety rosa. Na pohľad boli krásne, nedočkávané vynoriť sa z tmy a vysmädnuto sa vystaviť svetlu i slnku. Pomyslela som si, že tieto hodiny sú poslednými hodinami našej izolácie. Že sme našu lásku nechávali dozrievať v tme celé mesiace – najskôr v Hoteli des Charmes a teraz tu – a konečne nastal čas vyjsť s ňou na denné svetlo.

V tejto chvíli, keď nás začalo oslobodzovať svitanie, mi náhle napadlo vkĺznuť do seba rukou. Keď som ju vytiahla, bola plná šťavy, ešte pomerne riedkej, nie príliš lepkavej, ani príliš viskózne. Začala som ňou svojho milenca natierať. Každé miestečko, čo mi prišlo

pod ruku – líca, čelo, šiju, hrud', dokonca i ústa. Hltavo lízal moje prsty. Nezabudla som ani na spánky, ani na priehlbinku za ušami. Zo skúsenosti som totiž vedela, že niekoľko kvapôčok na tomto mieste ho vzruší ešte viac.

Keď som skončila, Louis urobil to isté so svojím semenom. Ne-nahnevala som sa, páčilo sa mi to. Dokonca som opäť dostala náhlu chuť vypíť ho do poslednej kvapky.

Deviata hodina. Radosť z novej jari.

Louisovi sa chveli viečka. Bolo na ňom vidieť, že sa už-už poddá spánku. Vtom opäť zaklopal Richard a medzi pootvorenými dverami sa za ním zjavil ešte jeden tieň.

„Čaká tu na vás nejaká slečna,“ oznámil pošepky.

„Ďakujem, nech vstúpi.“

Spoznala som mladú ženu vo vojenskej čiapke, ktorú mala už vtedy, keď som za ňou prišla do obchodu Dragon Tatroo na rue Roi--de-Sicile.

Sama bola potetovaná na všetkých viditeľných častiach tela vrátane ramien, rúk a krku. Správala sa mužsky neohrabane; skrývala tým jemnosť ženských rysov.

„Dobrý deň,“ pozdravila s úsmevom.

„Poď ďalej, Stéphane, poď ďalej.“

Volala sa rovnako ako herečka Stéphane Audranová. Bolo to v podstate jediné mužské meno, ktoré zákon ženským menám dovoľuje.

Louis sa prebral z letargie. Zdalo sa, že až teraz si uvedomil, že máme návštevu.

„Stéphane?“

Samozrejme, že ju spoznal, veď vďaka jej šikovným rukám a talentu mal na sebe tie najúžasnejšie tetovania – mimoriadne krásne boli najmä poprepletané kvety ruží na ľavom ramene.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa jej.

„Pst, len chvíľku strpenia, pane,“ nekompromisne som ho zastavila.

Tatérka si vyzliekla vojenskú bundu, rozbalila nástroje a niekoľkokrát skontrolovala ich sterilitu a funkčnosť. Keď bola hotová, obrátila sa ku mne a spýtala sa:

„Kým mám začať?“

„Mnou, ak ti to neprekáža,“ povedala som.

„Myslel som, že o niečom takom nechceš ani počuť,“ zasiahol Louis.

„To je pravda. Sama, bez teba, by som nič také nechcela. Lenže toto... Toto je iné.“

„Čo tým chceš povedať?“

Vôbec som necítila potrebu zdôveriť sa mu. Podstatu pochopil dokonale, lež stále mu nedošlo, čo presne sa chystám urobiť.

Namiesto odpovede som si nahá ľahla na chrbát, Stéphane mi oholila ochlpenie na Venušinom pahorku. Nechala len uzučký prúžok chlčkov okolo veľkých pyskov ohanbia.

Louis nevedel, či má mať z takejto pochabosti radosť, alebo má protestovať. Túto partičku som napokon vyhrala – a to na celej čiare. Ohromilo ho to.

Pri prvom kontakte ihly s mojou pokožkou, ktorá je v týchto miestach jemná a citlivá, som zjajkla. Potom som sa ale ovládla – stačilo zvyknúť si na bodavú bolesť. Dalo sa to vydržať.

Za tatérkiným chrbtom som pozorovala Louisovu tvár. Bol zvedavý ako malý chlapec, vôbec nedokázal odhadnúť, čo sa mu pomaly, pomaličky rodí pred očami.

„Čo je to?“ nezdržal sa a spýtal sa.

„Vyčkaj chvíľu... Uvidíš.“

„Pierko?“

Nie, nebolo to pierko, bol to jednoduchý korunný okvetný lístok, dolu zúžený a hore rozvítý, vľavo vykrojený a vpravo zaoblený. Uprostred bol žilkovaný.

Stéphane pracovala rýchlo, za necelú štvrthodinku bola hotová. Vzhliadla k Louisovi a povedala:

„Teraz Louis?“

Prisvedčila som a moje kývnutie hlavou platilo rovnako pre tatérku, ako aj pre tetovaného. Zvyčajne sebaistý a autoritatívny Louis si len odovzdane, bez slova ľahol na chrbát.

Stéphane oholila pubické ochlpenie aj jemu, rozmerala mu kožu pomocou pásky a napokon mu v nábožnom tichu vyčarila na podbruší rovnakú kresbu, akú vytetovala mne: ďalší korunný lístok kvetu, úplne identický s mojím, len zrkadlovo obrátený, hore zúžený a dolu rozvítý.

„Je to takto správne?“ spýtal sa ma Louis, kým tatérka končila prácu na jeho sčervenenej pokožke.

„Ešte neviem,“ robila som si z neho dobrý deň. „Čo myslíš, o čo ide?“

Keď Stéphane skončila a natrela nám štípajúcu kožu hojivou masťou, ľahla som si na Louisa tak nežne, ako som vedela. Potom som sa pozrela na naše bruchá; chcela som si overiť, že ornamente tvoria celok – presne tak, ako som si to vysnívala.

Bolo to dokonalé. Keď sa naše telá spojili, oba korunné lístky sa premenili v jeden. Jeho mužský jang bol od tohto okamihu neoddeliteľný od môjho ženského jin. V budúcnosti sa budeme cítiť kompletní a dokončení len pri spojení týchto dvoch síl. Budeme musieť spájať tieto dve navzájom splývajúce energie, aby sme opäť vytvorili zmyselný celok, ktorým sme sa stali.

Myslím, že v tej chvíli sa rozplakal. Alebo žeby som zaspala?

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.